

ห้าสิบสาม หมู่บ้านชานา

ยามที่ท่านย่าพบหน้าท่านพ่อ ทั้งสองดูเหมือนไม่มีเรื่องให้สนทนากัน
นัก ท่านย่าจึงเอาแต่ส่งเมล็ดแตงหรือของหวานใส่ในมือท่านพ่อ
“นี่เป็นของที่ซื้อมาจากร้านผลไม้อบแห้งในเมือง ส่วนพวกนี้ปลูกเอง
ในเรือน ช่วงฤดูใบไม้ผลิข้าตั้งใจเพาะปลูกเป็นพิเศษ ผลที่ได้ทั้งหมดทั้งหวาน
แม้มีขายในเมืองก็จริง แต่ไม่สดใหม่เท่านี้”

ท่านพ่อยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน เพราะของพวกนี้ล้วนเป็นของที่เขา
ไม่ชอบกินทั้งนั้น

ท่านพ่อเติบโตมากับภรรยาเอก นอกจากสายเลือดเดียวกันแล้ว ชีวิต
ความเป็นอยู่หรือว่าอาหารการกินก็ไม่มีความใกล้เคียงกับมารดาผู้ให้กำเนิดเลย
สักนิด ถึงกระนั้นเขาก็ยังรับเมล็ดแตงมาใส่ปากแล้วเคี้ยวช้าๆ

ท่านย่าเองก็สัมผัสได้ถึงความอึดอัดของท่านพ่อ แววล้าบากใจปรากฏ
ขึ้นในรอยยิ้มของนาง ก่อนจะถาม “เจ้าจะมารับโซ่วกู่เมื่อไร” พุดจบก็รู้สึกว้าว
ว้างนี้ไม่เหมาะนัก นางจึงรีบเอ่ยเสริม

“ข้าหมายความว่าข้าไม่รู้หนังสือ ไม่เข้าใจธรรมเนียมปฏิบัติในสกุลใหญ่
สกุลโต โซ่วกู่จะมาเที่ยวที่นี่เป็นครั้งคราวน่าจะยอมได้ แต่ถ้าจะให้อยู่ที่นี้นานๆ

เกรงว่าจะทำให้เสียเวลาไปเปล่าๆ”

“รอให้ข้าจัดการธุระทางนั้นเรียบร้อยก็จะมารับไข่วงขอรับ” เหมือนว่านี่จะเป็นเรื่องเดียวที่ทั้งสองคุยกันได้ ท่านพ่อจึงเอ่ยต่อ “ข้ารู้สึกว่าคุณเข้ากับหวังชื่อไม่ได้ พี่สะใภ้หกมีอุปนิสัยดีงามและมีวาสนากับไข่วง ข้ายังต้องอยู่ที่เมืองหลวงอีกหลายปี เพราะเหตุนี้จึงกำลังใคร่ครวญว่าจะให้ไข่วงอยู่กับพี่สะใภ้หกขอรับ”

ท่านย่าพยักหน้า “เช่นนี้ก็ดีเหมือนกัน! ข้าได้ยินคนกล่าวกันว่าสุหยินหกมาจากสกุลใหญ่แห่งเจียงหนาน เรื่องบางเรื่องที่โง่เขลาไม่แน่ใจก็ต้องถามความเห็นของสุหยินหก มีคนชื่นชมนางมากมาย แสดงว่าสุหยินหกผู้นี้ต้องมีความสามารถ ไข่วงติดตามนางย่อมรอบรู้ขึ้นบ้างไม่มากนักน้อย” ระหว่างที่พูดก็โพล่เอ่ยไปถึงท่านย่าใหญ่ที่เลี้ยงดูท่านพ่อ “...หากเจ้าไม่ได้เติบโตมากับนาง มีหรือที่จะมีวันนี้ได้?”

ท่านพ่อก้มหน้าหัวเราะ “ท่านแม่ดูแลข้าดีมากขอรับ”

“ข้ารู้” ท่านย่าตอบ “มีอยู่ครั้งหนึ่งข้าแอบลอบมองดูเจ้า เห็นว่าสุหยินใช้ไม้ไผ่ตีฝ่ามือเจ้าไปพลางเค้นถามไปพลางว่า ‘ยังจะกล้าอีกหรือไม่’ เจ้าตอบว่าไม่กล้าขณะที่หน้าตาคลอหน่วย แต่พอสุหยินวางไม้ลง เจ้ากลับทำหน้าทะเล้นใส่นาง ข้ายังถามอีกว่า ‘ออกไปเล่นแล้วได้หรือไม่ขอรับ’ ตั้งแต่นั้นมาข้าก็วางใจแล้วจริงๆ”

โถ้วชื่ออิงกับโถ้วเจาไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อน พอได้ฟังเช่นนี้ก็ถึงกับตะลึงงัน

ท่านย่าถอนหายใจ “หากสุหยินยังมีชีวิตอยู่ก็คงดี!”

ดวงตาของท่านพ่อแดงก่ำ

ท่านย่ารีบเอ่ยกลับหัวเราะ “ดูข้าเถิด พุดเรื่องพวกนี้ไปเพื่ออะไรกันนานๆ เจ้าจะแะมาลัทธิ อยู่กินอาหารมื้อกลางวันที่นี่ด้วยกันเถิด ข้าจะสั่งให้คนเชือดแม่ไก่สักตัว...”

“ไม่ต้อง ไม่ต้องขอรับ” ท่านพ่อรีบเอ่ย “ยังมีงานในจวนรอให้สะสางอีก

มาก ข้าต้องรีบกลับไป อีกสองสามวันค่อยมาเยี่ยมท่านอีกขอรับ”

ท่านย่าคิดอยู่ครู่ก็ไม่ได้เอ่ยเรียงท่านพ่ออีก ได้แต่เอ่ยเพียง “เช่นนั้นข้าเดินไปส่งเจ้าแล้วกัน!”

ท่านพ่อไม่ปฏิเสธ ท่านย่าจึงเดินจงมือเท้าเจ้าไปส่งท่านพ่อกลับจนพร้อมกัน

คนในหมู่บ้านอยากรู้อยากเห็นสถานะของท่านพ่อ บ้างก็แอบอยู่หลังประตู บ้างก็หลบตรงมุมรั้วยามชะเง้อชะแง้เมียงมองท่านพ่อ บ้างก็ใช้ความสนิทสนมกับท่านย่าแสรังหัวตะกราไฟ่สานเดินเข้ามาในเรือน ก่อนค้อมตัวทักทายท่านย่าอย่างรู้ธรรมเนียม

“ท่านย่าชวย มีแขกมาหรือ”

คนทั้งหมู่บ้านเลี้ยงชีพด้วยการทำไร่ทำนาให้ท่านย่า ท่านย่าอาจไม่ได้มีหน้ามีตาเมื่ออยู่ในสกุลได้ แต่สำหรับหมู่บ้านชานาแห่งนี้ วาจาเพียงประโยคเดียวของนางสามารถชี้เป็นชี้ตายชาวบ้านทั้งหลายได้

ท่านย่ายึดตัวตรงแล้วตอบเพียงคำเดียว “อือ” จากนั้นก็ไม่เอ่ยสิ่งใดอีกชาติก่อนได้ตัวเจาเคยได้ยินภรรยาของชวยตำบอกว่า ตอนที่ท่านย่ามาถึงหมู่บ้านชานาใหม่ๆ สารพัดวาจาตั้งขึ้นข้างหูไม่ขาดสาย คนสกุลชวยหมายจะตอบโต้แทนนาง แต่ท่านย่าห้ามปรามไว้และกล่าวเพียง

“พวกเราทำดีแล้ว พวกเขายากพูดก็ให้พูดไปเถิด”

ท่าทีของนางเปิดเผยชัดเจน ไม่สนใจคนที่หวังจะเข้ามาประจบสอพลอแต่ก็ไม่รังแกเข้มเหงคนที่เคยเอ่ยวาจาให้ร้ายนาง ดีเลวล้วนขึ้นอยู่กับพืชผล

พอกาลเวลาล่วงเลยไป ฤดูกาลใดผลผลิตไม่ดี ท่านย่าก็งดเว้นค่าเช่าที่ให้ชาวบ้าน เด็กบ้านไหนอยากเรียนหนังสือก็ออกทุนให้ เด็กบ้านไหนอยากทำงานก็จัดสรรวิธีให้ หลังจากนั้นท่านย่าก็ค่อยๆ ได้รับความเคารพนับถือจากคนเหล่านี้

ภายหลังที่คนสกุลชวยและคนในหมู่บ้านจำนวนหนึ่งตัดสินใจติดสอย

ห้อยตามโต้วเจาไปยังเมืองหลวงทั้งที่อนาคตไม่แน่นอน ก็เป็นเพราะว่าพวกเขาเห็นแก่ท่านย่า หากจะว่ากันตามจริง โต้วเจาก็ได้รับอานิสงส์มาจากคุณงามความดีของท่านย่านี่เอง

ขึ้นเขาจับนก ลงน้ำจับปลา

ทิวทัศน์งดงามตระการตาในเดือนห้าทำให้โต้วเจาหวนนึกถึงชีวิตในหมู่บ้านชวานาอีกครั้ง

แต่นางมีไข้เด็กน้อยไร้เดียงสาคนเก่าอีกต่อไป ผ่านไปเพียงสองสามวัน นางก็เห็น้อยล้าปวดเมื่อยไปทั้งตัว จะขยับแขนขายังแทบไม่ไหว

ถั่วเหนียงถามท่านย่าด้วยความร้อนใจ “ทำอย่างไรดีเจ้าคะ”

“ออกกำลังให้มากก็จะดีขึ้นเอง” ท่านย่าเอ่ยกลับหัวเราะ “นางไม่ค่อยได้ออกกำลังอย่างไรเล่า” เอ่ยจบก็จูงมือโต้วเจา “ไป ไปจับหนอนที่ไซแดงกับย่า”

โต้วเจาไม่อยากไป ถั่วเหนียงเองก็เข้าข้างนาง

ท่านย่าหัวเราะก่อนเอ่ย “นางเป็นสตรี ไม่ออกกำลังเสียตั้งแต่ตอนนี้ ร่างกายจะแข็งแรงได้อย่างไรเมื่อเติบโต ต่อไปจะคลอดบุตรได้หรือ เจ้าดูคุณหนูสกุลใหญ่สกุลโตเถิด ต้องสิ้นใจเพราะคลอดลูกยากไม่รู้ทำอะไรต่อทำอะไรสาเหตุเพราะว่าไม่เคยออกกำลังยามตั้งครรรภ์ กลัวว่าจะกระทบกระเทือนเลือดเนื้อเชื้อไขในครรรภ์ กลับกลายเป็นว่ายิ่งกลัวอะไรก็ยิ่งเจออย่างนั้น เจ้าดูครอบครัวชวานาเถิด มีใครคลอดยากบ้างเล่า จะมีก็แต่หมดบัญญาเลี้ยงดูเสียมากกว่า”

โต้วเจานึกถึงตัวเองในชาติก่อน... เหมือนจะตรงกับคำพูดของท่านย่า

เมื่อได้ชีวิตกลับคืนมาอีกครั้ง หากไม่หวงแหนเอาไว้ให้ดี ซ้อได้เปรียบในชาติก่อนอาจไม่ได้เกิดขึ้นกับชีวิตในชาตินี้อีกครั้งก็เป็นได้ หลังจากนั้นหากก้าวอย่างผิดพลาดเพราะประเมินสถานการณ์ผิดไป... คงเป็นเรื่องที่น่าเจ็บใจไม่น้อย

โต้วเจาผินลุกขึ้นจากเตียง ก่อนพูดกับท่านย่าอย่างไร้เรี่ยวแรง “ข้าจะ

ไปจับหนอนกับท่านเจ้าค่ะ”

ท่านย่ายิ้มออกมาอย่างพอใจ

ถั่วเหียง ไห่ถั่ง ชิวชุย โมลี่ เซวียนเฉ่า และป่าหิง... บ่าวรับใช้ท่านย่า
ทั้งหมดตามพวกนางไปเป็นขบวน

ครั้งนี้ได้เวลาตั้งใจจะจับหนอนตัวที่อวบอ้วนที่สุด

ไห่ถั่งและสาวใช้คนอื่นๆ กรีดร้องออกมาด้วยความตกใจ แม้แต่
ถั่วเหียงก็ยังหน้าเปลี่ยนสีไปด้วย

ไต้หวันหัวเราะคิก นางหาคะเกียบมาตีบหนอนทีละตัว ไม่นานก็ได้
หนอนเต็มจาน แล้วตั้งใจैयाไห่ถั่ง

“ข้าจะจับมันไปทอดกิน!”

ไห่ถั่งยื่นมือกับรวแล้วอาเจียนออกมา

ท่านย่าหัวเราะก่อนจะดูไต้หวัน “ห้ามพูดเช่นนั้นอีก”

แต่ป่าหิงกลับเอ่ยชม “สมกับเป็นหลานสาวท่าน”

ใบหน้าของท่านย่าขมิบไปทันที “ครั้งนี้ข้าจะทำเป็นไม่ได้ยิน หากต่อไป
ยังได้ฟังวาจาเช่นนั้นอีก เจ้าก็กลับบ้านเก่าไปเสีย!”

ป่าหิงตกใจจนหน้าซีด

ท่านย่าเอ่ยต่อ “ไม่มีกฎเกณฑ์จะสงบสุขได้อย่างไร! คุณหนูสี่ยังเล็กนัก
พวกเจ้าพูดสิ่งใดนางก็เข้าใจไปแบบนั้น หากกลับไปสกุลไต้หวัน กวาระเบียบไม่
เหมือนกัน เจ้าจะให้นางฟังใคร ทำเช่นนั้นนี้แต่จะทำร้ายเด็ก” เสียงที่เอ่ยแผ่วลง
เรื่อยๆ “อีกอย่าง... ท่านปู่ของนางก็มีใคร่ชอบใจชาติกำเนิดท่านพ่อของนางอยู่
แล้ว หากนางพลั้งเผลอทำสิ่งใดไม่ถูกไม่ควร ก็รังแต่จะทำให้ท่านปู่ของนาง
รังเกียจรังอนท่านพ่อของนางมากขึ้นเท่านั้น”

“นายหญิง ข้าไม่ตีเองเจ้าค่ะ” ป่าหิงพูดพลางคุกเข่าลงเพื่อรับผิด

ท่านย่ารั้งตัวนางขึ้นมา “ข้าก็เป็นแค่อนุสกุลไต้หวันคนหนึ่งเท่านั้น สถานะ
ไม่ต่างอะไรกับเจ้า เจ้าไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น ต่อไปก็พูดจาระวังปากหน่อยแล้ว
กัน”

ป่าหิมพานต์หน้ารั้วๆ “ซำรู้แล้วเจ้าคะ”

โตัวเจามองเหตุการณ์นี้แล้วไพล่หนีไปถึงโตัวหมิง สถานการณ์เดียวกัน แต่ท่าทีของท่านยากับหวังอิงเสวียกลับแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

ชาติก่อนนางคิดว่าโตัวหมิงโหดดีกว่านางมาโดยตลอด ชาตินี้พอนางได้ ทบทวนตัวเองอีกครั้ง นี่เป็นครั้งแรกที่นางรู้สึกว่าคุณเองโหดดีกว่าโตัวหมิง

ชาติก่อนโตัวหมิงมีมารดาคอยปกป้องคุ้มครองนางทุกอย่างก้าว ขอ เพียงเป็นสิ่งที่นางต้องการ หวังอิงเสวียก็จะช่วงชิงมาให้ ไม่ว่าจะต้องเสียสละ เท่าไรหรือว่าแลกมาด้วยสิ่งใด แต่นั่นกลับทำให้โตัวหมิงยิ่งกำริบเลิบบาน พอ ชาติที่เพิ่งพึ่งอย่างหวังอิงเสวีย นอกจากจะกรี๊ดร้องเพื่อระบายโทสะแล้ว นางก็ ทำอะไรไม่เป็นอีก ชีวิตการแต่งงานที่ดีต้องล้มเหลวไม่เป็นท่า แต่น่าสังเวชที่ นางกลับไม่รู้ว่ามีปัญหาอยู่ที่ใด เอาแต่คอยตำหนิติเตียนผู้อื่น

ถึงนางจะไร้มารดา แต่ก็ยังมีท่านย่าที่รักนาง ใช้วิธีสอนด้วยวาจาและ การกระทำอย่างเรียบง่ายที่สุด ทำให้นางไม่สิ้นหวังแม้อยู่ในสถานการณ์ทุกข์ ยาก ไม่หลงละเลิงไปกับชีวิตอันราบรื่น เรียนรู้ที่จะปกป้องดูแลตัวเอง เรียนรู้ ที่จะพยายามฉกฉวยความสุขมาสู่ตนเอง

โตัวเจาอดสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ไม่ได้

ทันใดนั้นความเจ็บแค้นในใจก็จางหายไป ถึงขนาดรู้สึกขอบคุณท่าน พ่อที่ส่งนางมาอยู่ที่หมู่บ้านชานาแห่งนี้ด้วยซ้ำ

ไม่ว่าชาติก่อนท่านพ่อทำไปเพื่อจุดประสงค์ใด ทว่านางก็ได้ประโยชน์ จากเรื่องนี้ทั้งสิ้น

ในใจของโตัวเจารู้สึกปลอดภัยไปร่งอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน...

ไ้ให้ถึงที่ยืนอยู่ด้านข้างกระซิบถามถั่วเหนียงเสวียแล้ว “พวกเราจะกลับไป เมื่อไร”

ถั่วเหนียงซึ่งตาตุ่มมองนาง “หากเจ้าอยากกลับไป พรุ่งนี้ข้าจะบอก ชุยอี่เหนียงให้ส่งเจ้ากลับไปคนเดียว”

ไ้ให้ถั่วเหนียงตัวสั้น ไม่กล่าวคำได้อีก

โด้วเจากลั่นหัวเราะไม่อยู่

ตลอดระยะเวลาที่โด้วเจาอยู่ในหมู่บ้านชาวนา นางได้พบชู้ดำที่ช่วย
ดูแลหมู่บ้านชาวนาให้ห่างในชาติก่อน แต่ยังไม่มีโอกาสได้พบกับชู้เสื้อชานที่
ภายหลังกลายเป็นพ่อบ้านเลี้ยงชื่อแห่งจวนจี๋หนิงโหว ซึ่งได้รับสมญานามว่า
'ผู้รอบรู้ทุกสิ่ง' รวมทั้งจ้าวเหลียงปี้ที่เดิมมีนามว่าจ้าวโก้วเซ็ง เขาช่วยเหลือดูแล
กิจการร้านค้าแทนนาง นอกจากนี้ยังมีกานฉู่และชู่จ้วน... สาวใช้ประจำตัวนาง
ทว่าเรื่องเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องรีบร้อน

โด้วเจากำลังคิดถึงเรื่องการแต่งงานของถั่วเหนียง

ชาติก่อนถั่วเหนียงถูกขายไปเป็นลูกสะใภ้ของคนสกุลหลี่ ชายผู้นั้นแก่
กว่านางเป็นสิบปี ซ้ำยังเป็นชายพิการ หลังจากแต่งงานไปสองปี ถั่วเหนียงก็
ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง อีกสามปีให้หลังก็เกิดโรคระบาดในหมู่บ้าน สามีกับ
บุตรชายตายเพราะเหตุการณ์นั้น แม่สามีจึงโทษว่านางมีดวงกินผัว เลยคิดจะ
ขายนางออกจากสกุล

ถั่วเหนียงหนีออกมาในตอนกลางคืน หมายถึงกลับไปพึ่งพิงสกุลโด้ว
อีกครั้ง

ผ่านไปหนึ่งปีกว่านางก็เดินทางไปถึงเงินตัง ก่อนจะสืบความและได้ยิน
แต่ข่าวลือเสียหายเกี่ยวกับท่านแม่ จากนั้นจึงตามหาตัวนาง และสุดท้ายก็มา
พบที่หมู่บ้านชาวนาด้วยท่าที่เดือดดาลเหมือนที่เคยปรากฏในความทรงจำ

อาจเพราะเหตุนี้เองที่ทำให้สุขภาพของนางทรุดโทรมอย่างหนัก และ
ป่วยตายเมื่ออายุได้เพียงสามสิบเจ็ดปีเท่านั้น

ชาตินี้ถั่วเหนียงยังคงอยู่กับสกุลโด้ว สถานะของนางดีขึ้นกว่าเดิม มี
นามใหม่ที่ไพเราะน่าฟัง แต่อายุของนางก็ล่วงเข้าวัยยี่สิบปีแล้ว สำหรับบ่าวไพร่
สกุลโด้ว วัยนี้ถือว่าสมควรออกเรือนแล้ว แต่ที่ผ่านมาเพราะถั่วเหนียงเป็น
สาวใช้คนโปรดของโด้วเจา ผู้อาวุโสในสกุลจึงสร้างทำเป็นไม่รับรู้ ปล่อยให้
อีกฝ่ายรับใช้ดูแลโด้วเจาต่อไปเรื่อยๆ แบบนั้น

โต้วเจาขอร้องทำนย่า “ทำนช่วยหาตู้ให้ถั่วเหนียงหน้อยนะเจ้าคะ อวี๋-
จันก็แต่งออกไปแล้ว”

ทำนย่าหัวเราะออกมาแล้วเอ่ยแย้งนาง “เจ้าเล่ห์นัก”

นี่คือความแตกต่างระหว่างทำนย่ากับคนสกุลโต้ว หากเป็นคนสกุล
โต้ว เกรงว่าคำถามแรกที่เอ่ยกับนางคงเป็น... ‘ใครสอนให้เจ้าเอ่ยวาจาเช่นนี้
ออกมา’

ทำนย่าไม่เคยคาดเดาคำคิดของผู้อื่นในแง่ร้าย นางคิดว่าต่อให้เป็น
เจตนาของถั่วเหนียงเอง การร้องขอในเรื่องนี้จากถั่วเหนียงก็นับว่าสมเหตุ
สมผล เพราะเหตุนี้จึงควรให้ความสำคัญ

ห้าสิบสี่

คนกุ่มเคย

ท่านย่าสังเกตตัวเหนียงอยู่พักใหญ่ เห็นว่าตัวเหนียงชื่อสัตย์จงรักภักดี ก็นึกนิยมชมชอบในใจ และหมายใจว่าจะหาคู่ครองที่ดีให้นาง ด้วยเหตุนี้เอง พอว่างงานในมือเมื่อใด ท่านย่าก็จะพาโต้วเจาไปเดินสำรวจรอบๆ หมู่บ้าน ทั้งสังเกตและสนทนาปราศรัยกับชายหนุ่มที่มีอายุเหมาะสมกับตัวเหนียงไปด้วย ในคราเดียวกัน

ผ่านไปเพียงไม่กี่วันก็มีข่าวลือแพร่สะพัดไปทั้งหมู่บ้านว่า คุณชายเจ็ด ไหว้วานให้ท่านย่าหาบ่าวติดตามที่ชื่อสัตย์ให้เขาสักคน

ท่านย่ากับโต้วเจาออกจากเรือนครั้งใดก็จะพบชาวบ้านกับบุตรชายของพวกเขา 'ด้วยความบังเอิญ' ทุกครั้งไป

ท่านย่ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก แต่ก็ไม่ว่าจะบอกความจริงออกไปอย่างไร เพราะเหตุนี้จึงได้แต่บอกรัดเพียง

“ไม่มีอะไรๆ”

แน่นอนว่าไม่มีใครเชื่อ

ในที่สุดโต้วเจาก็ได้พบจ้าวเหลียงปี่ สกกุลจ้าวเป็นเครือญาติกับสกกุลชุย แต่มีสายสัมพันธ์เช่นไรนั้น โต้วเจาก็ไม่เคยรู้มาก่อน

วันนั้นระหว่างที่นางกำลังกินอาหารมื้อเย็นอยู่ตรงลานเรือน ท่านพ่อของจ้าวเหลียงปีเดินค้อมกายเข้ามาในเรือนด้วยฝีเท้าแผ่วเบา แขนเสื้อสองข้างม้วนขึ้นสูง จ้าวเหลียงปีในวัยแปดขวบเดินคอคอตามหลังบิดามาอย่างห่อเหี่ยว

“ท่านน้า” ท่านพ่อของจ้าวเหลียงปียื่นทิ้งระยะห่างออกไป ใบหน้าซุบตอบคำคล้ายยิ้มแยมเต็มที “กินข้าวอยู่หรือ” ขณะที่จ้าวเหลียงปีนั่งยองๆ ลงตรงหน้าประตูเรือน

ท่านย่รีบวางชามข้าวลงแล้วเอ่ยทักทายด้วยน้ำเสียงสนิทสนม “พี่สามกินข้าวมาหรือยัง กินสักหน่อยเถิด!” จากนั้นก็สั่งให้สาวใช้ยกเก้าอี้กับถ้วยชามมาเพิ่ม

ท่านพ่อของจ้าวเหลียงปีโบกมือเป็นพัลวัน “พวกเรากินมาเรียบร้อยแล้ว” ว่าแล้วก็เหลือบมองไต้วเจา “นางคือคุณหนูสี่กระมัง? หน้าตาสะอาด สะอ้านเหมือนภาพวาดไม่มีผิด”

ท่านย่าหัวเราะก่อนสั่งให้สาวใช้รินน้ำชาให้อีกฝ่าย

ท่านพ่อของจ้าวเหลียงปีตะโกนเรียกลูกชาย “เจ้าลูกหมา นั่งยองๆ ทำอะไรอยู่ตรงนั้น ยังไม่รีบมาคำนับคุณหนูสี่กับท่านน้าของเจ้าอีกหรือ!”

จ้าวเหลียงปีเดินเข้ามาด้วยสีหน้าหะมันตึง

“เขาคือ...?” ท่านย่ามองท่านพ่อของจ้าวเหลียงปีด้วยความแปลกใจ

“ท่านน้า” ท่านพ่อของจ้าวเหลียงปียิ้มประจบ “เด็กกินจุ กินจนหมดเนื้อหมดตัว¹⁰⁶ เจ้าก็รู้ว่าเมียที่บ้านข้านอนชมลั้มป่วยตลอดทั้งปี พี่ซพลที่เก็บเกี่ยวได้แทบไม่พอซื้อยาให้นางกินด้วยซ้ำ พวกเราเลี้ยงดูไก่อ้วนโตแล้ว ไต้วอินว่าคุณชายเจ็ดต้องการเด็กรับใช้...” เขามองท่านย่าด้วยสีหน้าวิงวอน

ท่านย่าชะงักไป

ไต้วเจาเองก็ตะลึงงันเหมือนกัน

ชาติก่อนจ้าวเหลียงปีปรากฏตัวขึ้นตอนที่นางอายุสิบขวบ เวลานั้น

¹⁰⁶ ชาวนาจีนใช้เปรียบเปรยกับการหมดเงินทองไปเพื่อเลี้ยงลูกในวัยทำงาน

ท่านแม่ของเขาป่วยหนักจนเสียชีวิต ท่านพ่อของจ้าวเหลียงบี๋ตัดสินใจที่จะไปเป็นช่างไม้ที่ฝูเจี้ยน เขาจึงฝากจ้าวเหลียงบี๋ในวัยสิบสามปีไว้กับท่านย่า และส่งน้องสาววัยเก้าขวบของจ้าวเหลียงบี๋ไปเป็นสะใภ้เลี้ยง¹⁰⁷... ชาตินี้เขากลับปรากฏตัวขึ้นที่หมู่บ้านชวานาก่อนเวลานั้นเกือบห้าปี

ชะตาชีวิตจะเปลี่ยนแปลงไปเพราะเหตุการณ์นี้ด้วยหรือไม่

โต้วเจาไคร่ครวญ จังหวะนี้ก็ได้ยินท่านพ่อของจ้าวเหลียงบี๋เอ่ยตะกุกตะกัก

“ข้าก็พอรู้อยู่ว่าไก่อ้างมีรูปลักษณ์ไม่ดี ข้ายังรู้ความสามารถ คุณชายเจ็ดคงไม่หมายตาเขาแน่ ทว่าเห็นแก่ที่เราเป็นญาติกัน เจ้าก็ช่วยแนะนำให้สักคำสองคำเถิด”

เขายังพูดไม่ทันจบความดี จ้าวเหลียงบี๋ที่ยืนไม่พูดไม่จาอยู่ข้างๆ ก็เอ่ยแทรกขึ้นเสียงดังลั่น

“ท่านพ่อ ข้าบอกท่านก็ครึ่งแล้ว ยิ่งเป็นญาติ ท่านน่าจะยังไม่แนะนำเราให้คนสกุลไต้หวันหรือ ไฉนท่านถึงไม่ฟังเลยล่ะ”

ท่านพ่อของจ้าวเหลียงบี๋เหวี่ยงเท้าใส่ลูกชายด้วยความเดือดดาลไปที่หนึ่ง “ผู้ใหญ่นทนากัน เด็กไปยืนรอนทางนั้นไป” ก่อนจะหันกลับมายิ้มประจบท่านย่าอีกครั้ง “ท่านย่า เจ้าอย่าฟังเจ้าเด็กคนนี้พูดจาเหลวไหล ข้ารู้ เจ้ากลัวว่าคนอื่นฯ จะนิหนาทว่าเจ้าเอาเปรียบคนสกุลไต้หวัน...”

“ท่านย่า!” จ้าวเหลียงบี๋ที่ถูกเตะตะโกนขึ้น “ท่านพ่อเลี้ยงดูข้าไม่ไหว ท่านก็รับข้าไว้ที่หมู่บ้านชวานาแห่งนี้เถิดขอรับ ข้าทำงานได้ทุกอย่าง ท่านแบ่ง

---

¹⁰⁷ ธรรมเนียมการเลี้ยงว่าที่สะใภ้ในสมัยจีนโบราณ บ้านของฝ่ายชายจะรับเลี้ยงดูแลเด็กหญิง เมื่อเติบโตหญิงจึงจัดการแต่งงานอย่างเป็นทางการให้บุตรชายของตน สาเหตุของธรรมเนียมปฏิบัติเช่นนี้เกิดจากความยากจนแร้นแค้น ครอบครัวฝ่ายชายอาจมีเงินไม่มากพอที่จะหาสินสอดทองหมั้น หรือครอบครัวของฝ่ายหญิงไม่สามารถเลี้ยงดูบุตรสาวได้ จึงนำไปฝากให้เป็นสะใภ้เลี้ยงของอีกสกุลหนึ่ง

ข้าวให้ข้ากินก็พอแล้ว”

ท่านพ่อของจ้าวเหลียงบี๊ถลึงตาใส่ลูกชายของตน ขณะที่ลูกชายก็ชิงตาใส่เขาอย่างไม่ยอมแพ้เช่นกัน

ท่านย่าหัวเราะออกมา “พี่สาม หากท่านเชื่อใจในตัวข้า ก็ยกลูกชายให้ข้าเลี้ยงดูเถิด จะให้ส่งเขาไปเป็นบ่าวรับใช้สกุลโต้วคงไม่ได้ แต่รับรองว่าอยู่ที่นั่นจะได้กินอิ่มนอนอุ่น”

ท่านพ่อของจ้าวเหลียงบี๊ทำท่าจะเอ่ยอะไรอีก ทว่าจ้าวเหลียงบี๊กลับตอบรับเสียงดังฟังชัด

“ตกลงขอรับ”

ท่านย่าจัดการอย่างรวดเร็ว ให้สองพ่อลูกสกุลจ้าวพำนักในเรือน จากนั้นก็สั่งความป่าหรง

“พี่สามคงยังไม่ได้กินอาหารมื้อเย็นมาแน่ ไชว่กู่อยู่กับข้า ข้ากลัวว่านางจะรังเกียจที่พวกเขาเนื้อตัวมอมแมมจนไม่กล้ากินข้าวร่วมกับพวกเขา เจ้าไปสั่งที่โรงครัวให้เตรียมบะหมี่เนื้อขามใหญ่ที่ ใส่เนื้อมากๆ เนื้อติดมันเจ็ดส่วน เนื้อแดงสามส่วน ตักเนื้อชิ้นใหญ่ๆ ใส่ขาม เข้าใจหรือไม่”

ป่าหรงหัวเราะพลางพยักหน้า ก่อนผละไปที่โรงครัว

เช้าวันรุ่งขึ้น

ท่านพ่อของจ้าวเหลียงบี๊ก็หิ้วตะกร้าเล่าปิง¹⁰⁸ ที่ท่านย่ามอบให้แล้วเดินทางกลับไป

จ้าวเหลียงบี๊ทำความสะอาดทั้งในและนอกเรือนจนเอี่ยมอ่องโดยไม่ต้องรอให้ใครสั่ง หลังจากวางไม้กวาดลง ก็ไปตัดหญ้าแล้วให้อาหารม้าต่อ

โ้วเจาฝึกคัตอักษระอยู่ในห้อง แต่ในใจกลับไปพล่คิดถึงชุยสี่ซาน

---

¹⁰⁸ ขนมแป้งทอดชนิดหนึ่งของจีน ใช้แป้งสาลีผสมน้ำแล้วนวดจนได้ก้อนแป้ง จากนั้นก็คลี่เป็นแผ่นกลมบาง ก่อนนำไปทอดในน้ำมัน

หากชาตินี้หางไม้ได้แต่งเข้าจวนจี๋หนึ่งโหว อนาคตของซุ่ยลือซานจะเป็นเช่นไรกัน

ชาติก่อนซุ่ยลือซานเป็นเสาหลักของสกุลซุ่ย หากสุดท้ายแล้วซุ่ยลือซานเป็นเพียงชานาไร้ชื่อเสียงที่ปักหลักอยู่ที่นี้ เช่นนั้นอนาคตของสกุลซุ่ยจะเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ หรือว่านางต้องยื่นมือเข้าช่วยซุ่ยลือซาน แล้วนางจะช่วยเขาเช่นไรกัน

เสียงฉอเลาะของจ้าวเหลียงปี้ดังมาจากข้างนอก

“พี่สาว กาน้ำชานี้ค่อนข้างหนัก ให้ข้าช่วยท่านยกเข้าไปเถิด”

“ดูมือเจ้าเถิด สกปรกนัก” ไ้ถึงเอ๋อ “หากให้เจ้าถือกาน้ำชาเข้าไป คุณหนูของข้าจะดีมอย่างนั้นหรือ”

“ถ้าอย่างนั้นเข้าไปล้างมือก่อนนะขอรับ” จ้าวเหลียงปี้วิ่งตั้งตงผละไป

ตอนที่ไ้ตัวเจาเห็นเขาอีกครั้ง ซอกเล็บมือก็สะอาดสะอ้าน ข้าเจ้าตัวยังดูสดชื่นขึ้นมากอีกด้วย จากนั้นจ้าวเหลียงปี้ก็ช่วยพวกไ้ถึงทำความสะอาดเรือนอย่างคล่องแคล่ว

ไ้ถึงถามเขา “เจ้ากวาดลานเรือนสะอาดแล้วหรือ”

“สะอาดแล้วขอรับ!”

“ให้อาหารม้าเรียบร้อยแล้วหรือ”

“ให้แล้วขอรับ!”

“ตัดหญ้าหรือยัง”

“ตัดแล้วขอรับ!”

งานเหล่านี้กลายเป็นความรับผิดชอบของจ้าวเหลียงปี้ไปโดยปริยาย

จ้าวเหลียงปี้หยิบกระดาษตัดลายมือที่ไ้ตัวเจาเขียนผิดขึ้นมามอง เขาพลิกซ้ายพลิกขวาก่อนเอ่ยด้วยสีหน้าอิจฉา “คุณหนูสี่เขียนตัวอักษรไ้ดังมาเรื่อยๆ”

ไ้ถึงปิดปากหัวเราะ “เจ้ารู้หนังสือหรือไร”

“ไม่ ไม่รู้ซอร์บ” เป็นครั้งแรกที่จ๊วเหลียงบี๊ผู้หน้าหนาและหัวเราะเออออ
ไปกับทุกสถานการณ์มีใบหน้าแดงก่ำด้วยความขัดเขิน

โต้วเจาเกิดความคิดหนึ่งจึงถามขึ้น “เจ้าอยากรู้หนังสือหรือไม่”

สีหน้าของอีกฝ่ายพลันกระจ่างขึ้นทันใด “อยาก อยากสิซอร์บ!” ขณะ
ที่พูดใบหน้าก็หมองลงเล็กน้อย “แต่พ่อข้าไม่มีเงิน”

“เช่นนั้นข้าจะสอนเจ้าเอง!” โต้วเจายิ้ม “หากเจ้าเรียนดี ข้าจะขอให้
ท่านย่าส่งเจ้าไปเรียนที่สำนักกวีชา”

เขาคว้าแขนเสื้อของโต้วเจาไว้ “คุณหนูสิ ท่านพูดจริงนะซอร์บ!”

โต้วเจายิ้มกริ่ม

ไม่ว่าชีวิตหลังจากนี้จะเป็นเช่นไร แต่ถ้าเริ่มจากรู้อักษรและเรียนหนังสือ
เส้นทางในอนาคตย่อมราบรื่นกว่าชาติที่แล้วแน่นอน!

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา หลังจากที่จ๊วเหลียงบี๊ทำงานทุกอย่างเสร็จสิ้น
ในแต่ละวัน เขาก็จะมานอนฟังพบฝึกคัดอักษรใต้ระเบียงหน้าเรือนหลัก

หลังจากที่ท่านย่ารู้เรื่อง ก็สั่งให้คนไปซื้อกระดาษคัดอักษรในเมือง
เงินตั้งมาสองตะกร้า ก่อนจะลงมือตัดกระดาษแล้วจัดวางเรียงไว้ในโถงกลาง
ด้วยตนเอง ใครต้องการใช้ก็มาหยิบไปได้

มีนาคมในหมู่บ้านถึงได้ซาบซึ่งบุญคุณของท่านย่า บัดนี้โต้วเจาค่อยๆ
ใคร่ครวญทุกการกระทำของท่านย่าอีกครั้ง

ไม่นานวันที่สี่สิบสองก็มาถึง

โต้วเจาทำกิจกรรมเหมือนปกติ ตื่นเช้ามาก็เดินไปรอบๆ สวนผักพร้อม
ท่านย่า เก็บผลไม้ส่วนหนึ่งกลับมา อาบน้ำแต่งกาย กินอาหารมื้อเช้า แล้วจึง
เริ่มฝึกคัดอักษร

แม้สกุลโต้วจะวันตกแห่งอำเภอเงินตั้งจะไม่ได้ตกแต่ระดับจวนด้วย
โคมและผ้าไหมหลากสี ทว่าทุกคนในจวนก็สวมเสื้อผ้าชุดใหม่ หน้าตาของ
แต่ละคนก็สดใสและมีชีวิตชีวา

จ๊อบเห็นว่าสายแล้วจึงตรงไปที่เรือนไต้ฟูเหริน ก่อนจะเห็นไต้ฟูเหรินนั่งเอกเขนกอยู่บนเตียงเตา พลงฟังสาวใช้คนสนิทอ่าน *อุลลียเหยียน*¹⁰⁹ ให้ฟัง จ๊อบหัวเราะเสียงแผ่วก่อนเอ่ย “ท่านแม่ช่างใจเย็นนัก ข้าเกรงว่าจะเสียเวลา จึงรีบแต่งกายแต่เช้าตรู่”

ไต้ฟูเหรินงยหน้าขึ้นยิ้มแล้วกล่าว “พวกเจ้าเป็นคนรุ่นราวคราวเดียวกัน จวนตะวันตกก็มีคนน้อย เพราะฉะนั้นจึงต้องไปร่วมพิธีด้วย ข้าอายุมากแล้ว ทั้งยังเป็นม่าย วันมงคลเช่นนี้จะเป็นกาลกิณีเสียเปล่า ข้าตั้งใจจะไม่ใช่ไปแต่แรก” จากนั้นก็สั่งความสาวใช้

“ไปหยิบปิ่นหยกฝังทองในกล่องของข้ามาที่ ใส่กล่องไม้แล้วให้ฮูหยินพกนำติดตัวไปด้วย เป็นของกำนัลแสดงความยินดีจากข้า”

หลังจากนั้นไต้ฟูเหรินก็หันมาเอ่ยกับจ๊อบ “ลูกหมิงเล่า ให้นางมาอยู่กับข้า รอให้วั้นหยวนกลับเมืองหลวงเสียก่อน แล้วค่อยมารับตัวลูกหมิงไป”

เช่นนี้ก็เท่ากับว่าทั้งไชวุกและลูกหมิงไม่ต้องยกน้ำชาคารวะหวังซื่อ?

จ๊อบเห็นว่าแม่ไต้ฟูเหรินจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย ทว่าสายตาคุณั้นกลับเย็นยะเยือก นางรู้ทันทีว่าอีกฝ่ายหมายจะใช้เรื่องนี้ข่มหวังอิงเสวียให้อยู่ในอาณัติ จ๊อบไม่อยากเอาตัวเข้าไปพัวพัน จึงทำเพียงยิ้มแล้วรับกล่องไม้มาจากนั้นก็เดินออกจากเรือนไป

ทางด้านฮูหยินใหญ่ตระเตรียมตัวเรียบร้อยแต่เช้าตรู่ ตอนที่กำลังตรวจนับของกำนัลให้หวังอิงเสวีย ก็ได้ยินสาวใช้คนสนิทบอกว่าไต้ฟูเหรินไม่ไปร่วมงาน ช้ำยังใช้คำอ้างว่า ‘เป็นม่าย’

หลังจากไคร่ครวญอยู่ครู่ นางจึงเรียกสาวใช้เข้ามา และสั่งให้นำปิ่นปักผมกับต่างหูกลับไป เหลือไว้เพียงไข่มุกประดับเป็นของกำนัลเท่านั้น ก่อนจะฝากให้ฮูหยินรองนำไปมอบให้หวังอิงเสวียอีกที

---

109 วรรณกรรมห้าผู้กล้าทรงคุณธรรม

โต้วซื่อปั้งกับฮูหยินสามได้รับการไหววานจากโต้วตัวให้ช่วยดูแลจน

ตะวันตก พอเห็นสตรีจากจวนตะวันตกมาเยือน ทั้งคู่ก็รีบเข้าไปต้อนรับ ฮูหยินรองที่เดินนำมายิ้มทักทาย “คนที่มาได้ก็มาแล้ว คนที่มาไม่ได้ ก็ฝากของกำนัลมาให้”

ฮูหยินสามเป็นคนละเอียดอ่อน แค่มองปราดเดียวก็รู้ว่าใครไม่มา นาง จึงไม่ถามให้มากความ ยิ้มรับแล้วพาทุกคนเดินไปที่โถงบุปผา ส่วนบรรดา แขนงหรือที่เป็นบุรุษก็นั่งสนทนากันอยู่ในห้องโถงรับรองด้านหน้า

เมื่อถึงฤกษ์ หวังอึ้งเสวียในชุดมงคลสีแดงสวมเครื่องประดับศิระสะลัก ลายหงส์ทองฝังมุกก็ทำพิธีกราบไหว้บรรพบุรุษพร้อมกับโต้วซื่ออิ่ง

หลังค่านับสุราสามจอกแล้ว ทุกคนก็ย้ายไปที่โถงบุปผา

โต้วซื่ออิ่งกับหวังอึ้งเสวียยกน้ำชาคารวะญาติพี่น้องในสกุล หลังจากนั้น ฮูหยินสามก็ประคองหวังอึ้งเสวียกลับไปยังเรือนซีเสวีย ขณะที่โต้วซื่ออิ่งและ บุรุษที่เหลือก็ตรงไปที่เรือนฮ้อฮั้ว

ฮูหยินรองและคนอื่นๆ นั่งดื่มชาไปพลางพูดคุยกันไปพลางอยู่ในโถง บุปผา ฮูหยินสามมองฮูหยินหกด้วยแววตาขอความช่วยเหลือ เพราะว่ากันตาม หลักแล้ว สตรีในสกุลอย่างพวกนางควรเข้าไปสนทนาในห้องเจ้าสาว เพื่อสร้าง ความสนิทสนมคุ้นเคยและให้ความรู้สึกอุ่นใจ

ทว่าฮูหยินหกกลับทำเป็นมองไม่เห็น เพราะไม่อยากออกหน้าเรื่องนี้

ฮูหยินสามจนปัญญา จำต้องออกปากทักฮูหยินรอง “พวกเราไปดู หวังซื่อลักหน้อยเถิดเจ้าคะ”

ฮูหยินรองเป็นคนประเภทพวกมากลากไปจึงยิ้มรับคำ จากนั้นก็เดินไป ที่เรือนซีเสวียพร้อมฮูหยินสาม ฮูหยินหก และแม่หมคนเก่าคนแก่ในสกุล ระหว่างนี้ฮูหยินรองก็ถามขึ้น “ไหนหวังซื่อถึงพักที่เรือนซีเสวีย”

“เป็นคำสั่งของคุณชายเจ็ดเจ้าคะ” สาวใช้จวนตะวันตกตอบฮูหยินรอง อย่างประจบประแจง “บอกว่าในห้องหลักยังมีของของฮูหยินเจ็ดคนเก่ากับ คุณหนูสี่อยู่ คุณหนูสี่เดินทางไปหมู่บ้านชาวนาอย่างฉุกละหุก จึงไม่ทันได้

เก็บของ รอให้คุณหนูสี่กลับมาแล้วค่อยว่ากันอีกทีเจ้าค่ะ”

ฮูหยिनร้องร้องรับคำในลำคอ “อือ”

กระทั่งทั้งหมดกลับออกมาจากเรือนซีเสี๋ย นางจึงใช้ข้ออ้างว่าไม่มีใคร
อยู่ปรนนิบัติไฟฟูเหรินเพื่อเดินทางกลับจวนตะวันออก

ห้าสิบห้า แต่งเข้าสกุล

**เปลวไฟจากเทียนมงคลสีแดงส่องสว่างไปทั่วเรือนซีเสี่ยว หวังอิงเสวี่ย
กำมือแน่น**

“ข่มเหงกันเกินไป ข่มเหงกันมากเกินไปแล้ว!” นางยืนอยู่กลางห้องด้วยสีหน้าเดือดดาล “จวนตะวันออกมีสิทธิ์อะไรมาข่มเหงจวนตะวันตกไปเสียทุกเรื่อง ข้าคือภรรยาเอกที่ถูกต้องตามธรรมเนียมของว่านหยวน นางมีสิทธิ์อันใดรังตัวลูกหมิงเอาไว้ ไม่ยอมปล่อยให้กลับมาเช่นนี้”

“ซูหยิน เบาลีงหน้อยเจ้าคะ” ป้าหูรีบเตือนอีกฝ่ายพลางปรายตามองไปรอบๆ พอไม่เห็นใครถึงได้เอ่ยเสียงแผ่ว “ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะระบายอารมณ์นะเจ้าคะ คุณชายเจ็ดยังต้องการความช่วยเหลือจากคุณชายห้า ท่านเองก็เพิ่งจะขึ้นเป็นภรรยาเอก ข้ายังไม่มีบุตรชาย... ข่มกั๊นในตอนนี้จะได้อะไรไม่ต้องทุกซี้ใจไปอีกนานนะเจ้าคะ”

“ข้ารู้!” ใบหน้าขมิงเกลียวของหวังอิงเสวี่ยคลายลง “หากไม่คิดเช่นนั้นวันนี้ข้าก็คงสะกดกลั้นโทสะไม่อยู่เป็นแน่”

ป้าหูพรัลมหายใจออกมา ก่อนจะยิ้มแล้วเปลี่ยนเรื่อง “วันนี้เป็นวันมงคลของท่าน ตอนนี่ยิ่งเย็นมากแล้ว คุณชายเจ็ดน่าจะกำลังมา อยากรู้เสียข้า

ล้างหน้าล้างตาให้ท่านก่อน จากนั้นค่อยดื่มน้ำแกงตุ๋นเม็ดบัวไปหอนะเจ้าคะ”
หวังอิงเสวี่ยมีสีหน้าชัดเจน

ฉงฟางเดินถือกล่องไม้ใบหนึ่งเข้ามาพลงยิ้มกว้าง “ฮูหยินเจ็ด นี่เป็น
ของกำนัลของท่านในวันนี้เจ้าคะ ท่านจะให้บ่าววางไว้ที่ใดดี”

พอเอ่ยถึงเรื่องนี้ ความขุ่นข้องของหวังอิงเสวี่ยก็ปะทุขึ้นอีกครั้ง

สกุลโต้วรำรวยเหลือกินเหลือใช้ ยามปกติก็จะมอบผ้าไหมผ้าต่วน
และปิ่นเงินกับต่างหูทองเป็นของกำนัลให้บรรดาบ่าวไพร่และสาวใช้ ใ้พู่เทริน
กับฮูหยินอื่นๆ มอบของประดับสำมัญอย่างปิ่นหยกฝังทองพรรณนี้ให้นาง ก็
เท่ากับว่าไม่เห็นนางอยู่ในสายตา

“หาใช่ของดีอะไรไม่ จะต้องเก็บต้องซ่อนหรือไรเล่า!” หวังอิงเสวี่ยเอ่ย
เสียงแหลมสูง

ฉงฟางประจบประแจงผิตเวลา ไม่เพียงแต่ไม่ได้รับคำชม ซ้ำกลับกลายเป็น
เป็นถูกตำหนิเสียด้วย

ป่าหุ้บริบขยับตาให้ฉงฟาง จากนั้นก็หันไปยิ้มพลอบหวังอิงเสวี่ย “สกุล
โต้วมีใช้เศรษฐกิจใหม่ะเจ้าคะ ยิ่งในพิธีการเช่นนี้ พวกเขาก็ยิ่งสำรวมและ
ถ่อมตนมากขึ้น ท่านอย่าดูแคลนข้าวของพวกนี้เชียว ไม่น่าว่าแต่ละชิ้นอาจจะ
เป็นของสะสมหรือของเก่าแก่มากก็ได้เจ้าคะ เพียงแต่วันนี้เรายังไม่มื่อเวลา
รอให้ว่างวันใด ฮูหยินค่อยหยิบมาพินิจทีละชิ้นนะเจ้าคะ”

หลังจากจ้าวกุฉิวเสียชีวิตก็ไม่มีใครดูแลจนตะวันตกอีก ที่ผ่านมา
ภายในจวนมีแต่ความยุ่งเหยิง คนในจวนก็ต่างคนต่างอยู่ ซ้ำก่อนหน้า
นี้ทรัพย์สินครึ่งหนึ่งของสกุลก็ตกเป็นของโต้วเจา บรรดาบ่าวไพร่ที่หวังจะประสพ
สอพลอนางก็เริ่มเปลี่ยนท่าที

เวลานี้ใครๆ ก็พากันจ้องมองเรือนซีเสี่ย หากนางพลั้งพลาดเพียงเล็กน้อย
เกรงว่าจะถูกนินทาว่าร้ายจนกลายเป็นเรื่องใหญ่โตบานปลาย เช่นนั้นก็
คงต้องยอมถ่อมตนเจียมตัวตามคำแนะนำของป่าหุ้ไปก่อน!

หวังอิงเสวี่ยคิดตามแล้วร้องออกมาเบาๆ

“อ้อ”

ตอนที่คิดจะส่งสอนจงฟางอีกสักคำสองคำ สาวใช้คนหนึ่งก็เข้ามา
รายงาน

“เกาเซิงมาเจ้าค่ะ!”

ทำให้ทุกคนที่อยู่ในห้องพากันชะงัก

หวังอึ้งเสวี่ยบอกด้วยน้ำเสียงแปลกใจ “เซิงเขาเข้ามา!”

เกาเซิงยืนอยู่ด้านนอกฉากกั้นลายดอกเหมย เอยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน
และนอบน้อม “ฮูหยินเจ็ด คุณชายเจ็ดบอกว่าวันนี้ดีกมากแล้วจะพักผ่อนที่
ห้องหลัก ขอให้ท่านรีบพัก พรุ่งนี้ต้องไปคารวะนายท่าน ฮูหยินสามจะนำป้าย
คำสั่งจวนตะวันตกมามอบให้ท่านในตอนเช้า คุณชายเจ็ดกำชับว่าห้ามสาย
ขอรับ” พูดจบเขาก็ยกมือขึ้นคารวะแล้วผละไป

หวังอึ้งเสวี่ยอ้าปากกว้าง ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ยังหุบปากไม่ลง จากนั้น
ใบหน้าที่แดงก่ำ น้ำตาเอ่อคลอขอบตา “เขาทำเช่นนี้หมายความว่าอย่างไรกัน
หากเขาจะหาข้ออ้าง โฉนถึงต้องบอกว่าเวลานี้ดีกมากแล้ว ตอนนี่เพิ่งจะต้น
ยามซวี¹¹⁰ ซ้ายยังพักที่ห้องหลัก แบบนี้ข้าจะไม่ถูกคนอื่นหัวเราะเยาะเย้ย
หรือไรกัน”

ป้าหุรับรู้ได้ถึงท่าทีที่แปลกไปของโ้วตัวซื่ออิ่งเช่นกัน จึงเอ่ยออกมาอย่าง
ลั้งเล “ฮูหยิน จะให้บ่าวไปดูหน่อยหรือไม่เจ้าค่ะ”

“ไม่!” หวังอึ้งเสวี่ยเอ่ยเสียงลอดไโรฟันออกมา “ข้าจะไปเซิงเขาด้วย
ตนเอง”

แต่งเช้าสกุลวันแรก โ้วตัวซื่ออิ่งกลับนอนพักนอกเรือน ต่อไปนางจะ
มีหน้ามีตาอยู่ในสกุลโ้วได้อย่างไรกัน

ป้าหุรับเดินตามหวังอึ้งเสวี่ยไปที่ห้องหลักทันที

¹¹⁰ ช่วงเวลาตั้งแต่ 19.00 น. - 20.59 น.

โด้วซื้ออิงผลัดเสื้อผ้าเป็นชุดล้าลองแล้ว ขณะนี้กำลังคัดอักษรอยู่ที่โต๊ะ พอเห็นหวังอิงเสวี่ย เขาก็มิได้มีท่าทีแปลกใจแต่อย่างใด ซ้ำยังยิ้มบางก่อนเอ่ยทักทายนาง “เจ้าเองหรือ”

หวังอิงเสวี่ยมองใบหน้างดงามได้แสงโคมของโด้วซื้ออิง วาจาท่าหนักเตรียมมาก็ปลาสนาการไปในบัดดล นางจัดแขนเสื้อให้เรียบร้อยด้วยท่าทางซัดเซิน น้ำเสียงยามเอ่ยก็อ่อนหวานตามไปด้วย “วันนี้เหนื่อยมากสินะเจ้าคะ โฉนถึงมาคัดอักษรอยู่ที่ห้องหลักเพียงลำพังเล่า” นางพูดพลางเดินเข้าไป ก่อนจะได้กลืนสุราที่คลั่งมาจากกายอีกฝ่าย

หวังอิงเสวี่ยเอ่ยกลับหัวเราะ “คุณชายเจ็ดดื่มไปมากเท่าไรเจ้าคะ โฉนถึงได้มีกลืนสุราคลั่งไปทั้งกายเช่นนี้ ข้าจะให้คนยกน้ำแกงมาให้ท่านสักชามนะเจ้าคะ” นางเอ่ยพร้อมกับพับแขนเสื้อขึ้นเพื่อช่วยฝนหมึกให้โด้วซื้ออิง

โด้วซื้ออิงออกปากห้าม “ข้ามีเกาเซิงคอยดูแลอยู่แล้ว เจ้าไปพักผ่อนเถิด พรุ่งนี้ยังต้องวุ่นวายอีกหลายเรื่อง” น้ำเสียงขณะเอ่ยอ่อนโยนยิ่งกว่าสายลมยามค่ำคืนที่พัดเข้ามาทางหน้าต่าง แต่เจ้าของคำพูดกลับกัมหนาลงคัดอักษรด้วยท่าทางตั้งอกตั้งใจต่อ

การตัดบทปฏิเสธเช่นนี้ทำให้หวังอิงเสวี่ยอับอายจนหน้าแดง ทว่านางมิใช่สตรีที่เอาแต่รอคอย หลังจากใคร่ครวญอยู่ครู่ นางก็ก้าวเข้าไปแล้วรวบกอดโด้วซื้ออิง

“ว่านหยวน...” ดวงตาคู่นั้นเผยแววอ่อนหวานเย้ายวน

ร่างของโด้วซื้ออิงแข็งเกร็ง

เขาวางพู่กันเ็นมือลงช้าๆ ด้วยท่าทางนุ่มนวล แต่ขณะเดียวกันก็ปลดวงแขนที่โอบกอดตนออกอย่างแน่วแน่เด็ดเดี่ยว “อิงเสวี่ย ข้าบอกเจ้าแล้ว นอกจากสถานะ ข้าก็ให้อะไรเจ้าไม่ได้อีก เจ้าเองก็รู้ดี... พวกเราอยู่อย่างให้เกียรติซึ่งกันและกันไม่ได้หรือไร”

เขาหันกลับมา ดวงตาดำลึกลับประหนึ่งน้ำหมึกจ้องมองใบหน้าหวังอิงเสวี่ย นิ่งด้วยสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง

หวังอึ้งเสวี่ยตระหนกทั้งที่รู้อยู่แล้ว แต่นางคิดว่าเวลาจะชะล้างทุกอย่างให้เลือนหายไป... ความคิดถึงไกลพันลี้จะเทียบกับอ้อมกอดอบอุ่นได้เยี่ยงไร
โด้วซื่ออิงก้าวยาวๆ ออกจากห้องไป

ดอกอวี๋จางในจวนสกุลโด้วบานสะพรั่งแล้ว กลิ่นหอมอบอวลลอยมาตามลม โด้วซื่ออิงคิดถึงวันที่เขาเข้าพิธีมงคลกับจ้าวกุชิว ยามนั้นก็อยู่ในฤดูนี้
ดอกอวี๋จางคลี่กลีบสล้างภายใต้แสงจันทร์วิบวาวดั่งเนื้อหยก
ผู้เป็นภรรยาเรียกเขาด้วยน้ำเสียงกระจำงใส “ว่านหยวน” จากนั้นก็ถามเขา “ข้างามหรือไม่...”

เขาจำไม่ได้แล้วว่าตนตอบกลับไปเช่นไร จำได้เพียงว่านางโถมกายเข้าหาด้วยความดีใจถึงประหลาดใจ จากนั้นก็ราวกับมีเปลวเพลิงลุกไหม้ขึ้นในใจของเขา หูได้ยินเสียงหัวเราะสดใสปานเสียงระฆังเงินของนาง

“พวกเขาพากันบอกว่าข้าไม่รู้จักระดากอาย แต่ข้าชอบท่าน ข้าก็อยากแต่งให้ท่าน!” น้ำเสียงจริงใจไร้เดียงสาออกให้รู้ถึงความยินดีและพึงพอใจอย่างไม่ต้องเคลือบแคลงสงสัย

กลิ่นบุปผาหอมกรุ่นเหมือนดอกไม้ที่บ้านสะพรั่งก่อนถึงเวลาโรยรา ชวนให้หอกลิ้นขวัญแขวนและหวาดกลัวจับใจ

โด้วซื่ออิงก้าวถอยหลังแล้ววิ่งออกไปข้างนอก...

เสียงฟ้าร้องครืนครืน จากนั้นเม็ดฝนก็โปรยปรายลงมา

โด้วเจาสะตุงตื่นเพราะเสียงความเคลื่อนไหวดังขึ้น นางมองหลังคาเรือนด้วยท่าทางเหม่อลอยอยู่ครู่ ก่อนจะได้ยินเสียงเคาะประตูดังกังวานไปทั่วเรือน

ตึ๊งๆ

ท่านอย่าตกใจ หลิวซื่อไ้ หัวหน้าคนงานที่พักอยู่ในเรือนตะวันตกหยิบท่อนไม้ขีดประตูขึ้นมา แล้วเดินไปที่ประตูเรือน

“ใคร?” เขาถามด้วยน้ำเสียงระแวง

“คุณชายเจ็ด” คนที่อยู่ด้านนอกตะโกนเสียงดัง “รีบเปิดประตูเร็ว!”

หลิวซื่อไห่รีบโยนไม้ในมือทิ้งก่อนจะเปิดประตูเรือน

แอ๊ด...

โด้วซื่ออิงกับเกาเซิงเดินเข้ามาท่ามกลางสายฝน

“เกิดอะไรขึ้น” ท่านยาที่สวมเสื้อคลุมขณะยืนอยู่ตรงประตูห้องหลัก
รีบวิ่งออกไปรับทั้งคู่ โดยไม่สนใจฝนที่กระหน่ำลงมา

“ไม่มีอะไร ไม่มีอะไรขอรับ” เสื้อผ้าของโด้วซื่ออิงเปียกชื้น แม้อากาศ
ช่วงกลางฤดูร้อนจะอบอ้าว ทว่าฝนยามค่ำคืนที่สาดกระหน่ำก็ยิ่งทำให้หนาว
เย็นอยู่ดี ริมฝีปากของเขาจึงขาวซีดเล็กน้อย “เข้ามาเยี่ยมโซ่วกู่”

ความเคลือบแคลงผุดขึ้นในดวงตาของท่านยา ทว่านางก็ไม่ได้ถามอะไร
อีก ก่อนจะสั่งให้บ่าวในเรือนต้มน้ำ แล้วสั่งให้บ่าวไปยืมเสื้อผ้าใหม่สองชุดมา
จากเรือนเศรษฐีสกุลหนึ่งที่อยู่ไม่ไกลออกไป

กระทั่งท่านพ่ออาบน้ำฟัดเครื่องแต่งกายที่สะอาด ฝนก็ยิ่งตกหนักกว่า
เดิม ท้องฟ้ามืดครึ้มไปทั่วบริเวณ ราวกับจะทาน้ำหนักไม่ไหวและพร้อมจะ
ถล่มครืนลงมาทุกเมื่อ

โด้วจานั่งอยู่บนเตียงเตาด้วยความง่วงงุนและสลึมสลือ ศีรษะของ
นางผวกเป็นจังหวะราวกับเบ็ดตกปลา

นางไม่ได้สนใจการปรากฏตัวของบิดาเลยสักนิด

ดึกตื่นแล้วแต่ฝนยังตกหนักขนาดนี้ หากไม่ระวังตัวก็อาจจะเป็นไข้หรือ
ถึงขั้นล้มป่วยกะทันหันจนเสียชีวิตได้ ซ้ำยังเด็กร้อนเจ้าของเรือนต้องอุ่นนาย
เตรียมน้ำร้อน หาเสื้อผ้าอาภรณ์มาให้ฟัดเปลี่ยน บุรุษที่ทำตัวเหมือนเด็ก
เอาแต่ใจ และไม่คิดถึงความรู้สึกของผู้อื่นเช่นนี้ เหมือนผู้ที่ป่อกันแล้ว
หรือไรกัน

ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือ นางรู้สึกว่าจะระหว่างท่านพ่อกับหวังอิงเสี่ยว
จะมีความขัดแย้งอันใดกัน การหนีหัวซุกหัวซุนออกมาเช่นนี้ช่างอ่อนแอและไร้
ความสามารถเสียเหลือเกิน

แต่ท่านพ่อกลับดูเหมือนว่าจะไม่ตระหนักหรือรับรู้เลย เขายิ้มพลางลูบศีรษะนางแล้วถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “เจ้าคุณเคยกับหมูบ้านชานาแล้วหรือยัง”

“เจ้าคะ” ไต้เวจ่าเป็นหน้าหลบฝ่ามือของอีกฝ่าย “ทุกคนดีกับข้ามาก”

ไต้เวจื่ออิงมองการตกแต่งอย่างเรียบง่าย ทั้งยังขาดความประณีตบรรจงภายในห้อง ก่อนยื่นครุ่นคิดอยู่หน้าเตียงเตาพักใหญ่

ไต้เวจ่าวงเหลือเกิน พอเห็นว่าท่านพ่อไม่เอ่ยอะไร นางจึงเป็นฝ่ายพูดขึ้น “ท่านพ่อ ท่านไม่นอนหรือเจ้าคะ”

ไต้เวจื่ออิงไม่ตอบ ผ่านไปอีกครู่เขาก็ทรุดตัวลงซำๆ แล้วนั่งเคียงข้างไต้เวจ่า ก่อนจะถามนางเสียงทุ่ม “เจ้า... ยังจำท่านแม่ได้หรือไม่”

ไต้เวจ่าประหลาดใจ สีหน้าของนางขีรมลงทันที

“พ่อยังจำแม่ของเจ้าได้” เขาเอ่ยพิมพ์ ตรงทางตามีน้ำเอ่อคลอ “วันที่นางแต่งงานกับข้า นางสวมแหวนที่ท่านยายมอบให้ หัวแหวนทองเป็นรูปดอกไผ่ถึง...”

ไต้เวจ่าเป็นหน้าหนี ความโศกเศร้าแผ่ลามขึ้นมาจากกันมึ้งของหัวใจ

ท่านพ่อจากไปตั้งแต่ฟ้ายังไม่สาง ไต้เวจ่ามองท้องฟ้าที่กระจ่างใส
ราวกับผืนน้ำหลังจากพายุฝนผ่านไป เจ้าตัวเหมอลอยอยู่ครู่หนึ่ง

หลังความเจ็บปวดผ่านไป คนเราถึงจะกล้าเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ที่ไม่สมหวังในชีวิตเหล่านั้นกระมัง!

ไต้เวจ่ากลับไปฝึกคัดอักษรในห้อง ขณะเดียวกันจ้าวกัวเซิงที่นางเรียกติดปากว่าจ้าวเหลียงปี้ ก็ช่วยนางทำความสะอาดห้องหนังสืออย่างขยันขันแข็ง นางจึงเอ่ยกับเขา “ข้าตั้งชื่อให้เจ้าดีหรือไม่”

เด็กชายทั้งดีใจและวิตกในคราเดียวกัน เขาดีใจที่ตนไม่ต้องใช้ชื่อกัวเซิงอีกต่อไป แต่ก็กังวลว่าไต้เวจ่าจะแค่นี้ก็สนุกและอยากจะทำชื่อประหลาดๆ เช่นเดียวกับชื่อกัวเซิงให้เขา หากเป็นเช่นนั้นต่อไปก็อย่าหวังว่าจะเปลี่ยนได้อีก

เลย!

“ชื่อ ‘เหลียงปี้’ เป็นอย่างไร” โต้เจ้าเขียนชื่อนี้ลงบนกระดาษ “หมาย ถึงหยกงาม หวังว่าเจ้าจะดงามและนอบน้อมต่อมตนมเหมือนกับหยก”

จ้าวเหลียงปี้ลิ่งโลดใจนัก เขานำกระดาษที่โต้เจ้าเขียนชื่อให้ไปทอด ทุกที่

ผ่านไปไม่ถึงหนึ่งวันทุกคนในหมู่บ้านชานาต่างก็รู้ว่าจ้าวโก้วเซิงเปลี่ยน ชื่อเป็นจ้าวเหลียงปี้แล้ว

ท่านย่าขมว่านางตั้งชื่อได้ไพเราะนัก ทั้งยังบอกว่าอีกสองสามวันจะพานางไปเที่ยวที่อาราม แต่น่าเสียดายที่ท่านพ่อลาราชการไม่ได้แล้ว เขาจึงมารับนางกลับจวนแล้วบอกท่านย่า

“หากท่านมีเรื่องใดก็ให้คนนำจดหมายไปส่งให้พี่hek ระหว่างที่ข้าอยู่ เมืองหลวง เขาจะดูแลท่านกับโง้วกูเองขอรับ”

ท่านย่าพยักหน้า ทว่าไม่ได้เก็บวาจานั้นมาใส่ใจ

ท่านย่าอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านชานาเพียงลำพังมากกว่ายี่สิบปีก็ยังไม่เห็นเป็นอะไร นางเชื่อว่าถึงต่อให้เกิดเรื่องอันใดขึ้น ท่านย่าก็ไม่ไปหาคนสกุลโง้วเป็นแน่

โต้เจ้าเอ่ยขอร้องท่านพ่อ “ข้าพาจ้าวเหลียงปี้กลับไปด้วยได้หรือไม่ เจ้าคะ”

ท่านพ่อถามว่าจ้าวเหลียงปี้เป็นใคร

ท่านย่าบอกหัวนอนปลายเท้าของอีกฝ่ายให้ท่านพ่อทราบ พอท่านพ่อได้ยินว่าโต้เจ้าเป็นคนตั้งชื่อให้จ้าวเหลียงปี้ เขาก็พยักหน้า

“เช่นนั้นก็พาไปด้วยกันเถิด”

เพราะเหตุนี้เองจ้าวเหลียงปี้จึงปรากฏตัวขึ้นที่สกุลโง้วก่อนชาติที่แล้ว

ห้าสิบหก เทศกาลตวนอู่

รัชศกเฉิงผิงปีที่แปด ไต้เวเจามีอายุเก้าขวบ ท่านลุงหกไต้วชื่อเหิงสอพบราชการได้จิ้นชื่อชูเซินลำดับที่สามสิบหก เดือนเก้าปีกลาย ท่านพี่เก้าไต้วหวนซางบุตรชายของท่านลุงใหญ่สอพบได้จิวี่เหริน เรียกว่ามวงคลคู่มายเยือนประตู่จวน

คนในสกุลเต็มไปด้วยความยินดีปรีดา โดยเฉพาะไท่ฟู่เหริน บุตรชายสามคน สองคนเป็นจิ้นชื่อ คำโบราณกล่าวไว้ว่า ‘ประสปรื่องนำยินดี จิตใจเบิกบานแจ่มใส’ ไต้ฟู่เหรินตัดสินใจว่าจะจัดงานเฉลิมฉลองใหญ่ในวันไหว้บ๊ะจ่าง

หลายปีมานี้ไต้เวเจาค้ายอยู่ที่จวนตะวันออก พอถึงกลางฤดูร้อนก็หาซื้ออ่างหลบร้อนไปพักผ่อนที่หมู่บ้านชานากับท่านย่า

ลูกอี่ซึ่งเป็นบุตรสาวพี่สะใภ้ทำแฉะมาหาไต้เวเจา “ท่านว่าพวกเราต้องเย็บถุงผ้าปักหรือไม่เจ้าคะ”

พอถึงวันไหว้บ๊ะจ่างจะมีธรรมเนียมเย็บถุงผ้าปักใส่ใบอ้ายเย¹¹¹ มอบ

---

¹¹¹ โกลูกูฟาลัมพา เป็นสมุนไพรสำคัญชนิดหนึ่ง ใบกับก้านมีน้ำมันหอมระเหย เย็บถุงใส่ใบอ้ายเย และแมลงต่างๆ ได้ดี

ให้ผู้อื่น

“เจ้าไปศึกษาลูกชู้แล้วกัน” ไต้วเจาเอ่ยกลั้วหัวเราะ “ข้าแล้วแต่พวกเจ้า”

นางไมไช่คนสกุลไต้วตะวันออก แต่ก็ไม่ปรารถนาจะกลับสกุลไต้ว ตะวันตก นางมองว่าตนเป็นเพียงแขกที่มาอาศัยอยู่ในจวนตะวันออกเท่านั้น เพราะเหตุนี้จึงมักแสดงท่าทีเกรงอกเกรงใจและมีมารยาทกับทุกคนเสมอ ทั้งยังใช้เงินไปกับการสังสรรค์ในหมู่ญาติพี่น้อง ตกรางวัลให้บ่าวไพร่ในจวนอยู่เนืองๆ ด้วยเหตุนี้ทุกคนในจวนตะวันออกจึงยกย่องและชื่นชมไต้วเจาไม่ขาดปาก

ลูกชู้เป็นบุตรสาวคนโตของพี่สะใภ้สามและเป็นน้องสาวของไต้วฉีจิ้น มีอายุมากกว่าลูกอี่สองเดือน แต่อายุน้อยกว่าไต้วเจาสองเดือน

ลูกอี่ถอนหายใจ “หากท่านอาห้ำอยู่ด้วยก็คงดี!”

ท่านอาห้ำก็คือไต้วหมีง

หลังจากหวังอึ้งเสวี่ขึ้นเป็นภรรยาเอกแล้ว ไต้พู่เหรินก็ยังคงหาเหตุสั่งให้ไต้วหมีงอยู่ที่จวนตะวันออกกับนาง ไต้วหมีงจึงเริ่มห่างเหินกับหวังอึ้งเสวี่มากขึ้นเรื่อยๆ

รัชศกเฉิงผิงปีที่เจ็ด หวังอึ้งอี่ยังคงรับตำแหน่งผู้ตรวจการสำนซี สกุกหวังย้ายไปอยู่เมืองหลวง หวังอึ้งเสวี่จนปัญญา นางจำต้องเขียนจดหมายส่งถึงสวี่ชื่อมารดาของตน

สวี่ชื่อใช้ชื่ออ้างว่าคิดถึงหลานสาว และส่งคนมารับไต้วหมีงไปพำนักที่เมืองหลวงชั่วคราว ท่านปู่ตบตกลง ไต้พู่เหรินจึงไม่มีเหตุผลที่จะรังอีกฝ่ายไว้ ขณะนี้ไต้วหมีงก็อยู่ที่เมืองหลวงมากกว่าครึ่งปีแล้ว

ลูกอี่สนิทสนมกับไต้วหมีงมาแต่ไหนแต่ไร เพราะรู้สึกว่าเป็นไต้วเจาฉลาดและรู้ทันเกินไป เพราะเหตุนี้นางจึงไม่ค่อยเข้าหาไต้วเจานัก

ประสบการณ์ในชาติก่อนบอกไต้วเจาว่า นางไม่อาจทำให้ทุกคนชอบนางได้ ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็ไม่จำเป็นต้องประจบเอาใจคนที่ไม่ชอบเรา

ไต้วเจาหัวเราะเสียงแผ่ว “อย่างไรเสียเจ้าก็ลองเขียนจดหมายถึง

ไต้หวันดูสิ ถ้ามานางจะกลับเงินตั้งเมื่อใด”

ลูกก็พบว่าคนในสกุลนี้มีเพียงไต้หวันเท่านั้นที่เรียกไต้หวันด้วยนามเต็ม มีครั้งหนึ่งนางเคยถามอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงกึ่งเย้าแหย่ต่อหน้าไท่ฟูเหริน

ไต้หวันอธิบาย “เรียกลูกหมิง คนอื่นจะคิดว่านางเป็นรุ่นเดียวกับพวกเจ้าน่ะสิ”

แล้วโฉนไม่เรียกน้องเล่า นางคิดจะถาม แต่ก็ถูกแม่นมกระตุกแขนเสื้อเอาไว้เสียก่อน หลังกลับมาถึงเรือน แม่นมก็กระซิบบอกนาง “ฮูหยินเจ็ดเป็นอนุที่ยกขึ้นเป็นภรรยาเอก คุณหนูสี่เป็นบุตรสาวของภรรยาเอกคนแรกเจ้าค่ะ”

ลูกก็ไม่สนใจ บุตรอนุแล้วอย่างไร ไม่ใช่คุณหนูสกุลไต้หวันหรือไรกัน ทว่าบุรุษสกุลไต้หวันจะรับอนุก็ต่อเมื่อต้องไปรับตำแหน่งต่างถิ่น และภรรยาเอกไม่อาจเดินทางติดตามไปด้วยเท่านั้น เพราะเหตุนี้นางถึงแปลกใจไม่น้อย “เพราะเหตุใดอนุของท่านปู่เจ็ดถึงให้กำเนิดบุตรได้”

แม่นมก็อ้าปากก่อนตอบ “นั่นก็เป็นเพราะว่าท่านปู่เจ็ดไม่มีบุตรชายเจ้าค่ะ”

นางรู้สึกได้ว่าแม่นมมีเรื่องอื่นที่ยังปิดบังอำพรางเอาไว้ เพียงแต่ตอนนั้นอุทยาแวงมาพอดี นางจึงวิ่งไปหาอุทยาด้วยความดีใจจนลืมเรื่องนั้นไปเสียก่อน ทว่าอุทยาไม่ชอบเล่นกับไต้หวัน นางมักบอกว่าไต้หวันที่มีที่ไถ่โง่เขลาถึงกระนั้นอุทยาก็ไม่ชอบเล่นกับไต้หวันเหมือนกัน เพราะคิดว่าไต้หวันเย่อหยิ่งและเข้าไม่ถึงยาก

“...ข้ามีของดีอะไร ป่าสะใภ้หากก็ต้องรีบซื้อให้นางทันที ข้านางยังทำท่าไม่สนใจโยตี พลอยทำให้ลูกชู้เสียคนไปด้วย”

เมื่อก่อนลูกชู้มักอุ้มตุ๊กตา กระจก และหวีของอุทยามาขอร้องนางเป็นประจำ “ข้าขอเล่นบ้าง”

ทว่าตั้งแต่ที่นางหยิบของเล่นไต้หวันไปแล้วไม่คืน ข้าไต้หวันก็ไม่เคยหวงคืนด้วย ในสายตาของลูกชู้ก็มีแต่ไต้หวัน เรื่องส่วนตัวใดๆ ก็บอกไต้หวันเพียงคนเดียว ใครตำหนิไต้หวัน นางก็จะเป็นคนแรกที่ก้าวออกมาแก้ต่างแทนอุทยาเอ๋ย “ครอบครัวพวกนางพิลึกนัก คนหนึ่งอยู่กับฮูหยินหก อีกคน

อยู่กับไท่ฟูเหริน ท่านแม่ของพวกนางเฝ้าจวนสกุลไต้วตะวันตกอันใหญ่โตเพียง
ลำพัง ซ้ำยังไม่ติดตามท่านพ่อของพวกนางไปเมืองหลวง ถึงอย่างไรซำก็ไม่ใช่ชอบ
พี่น้องคุณนี่อยู่ดี”

แค่มองไต้วเจาก็เข้าใจความสัมพันธ์ที่จะว่าซำซ้อณก็ซำซ้อณ ไม่ซำซ้อณ
ก็ไม่ซำซ้อณของเด็กๆ เหล่านี้ออกทันที แต่นางไม่ได้เก็บเรื่องนี้มาใส่ใจ รอให้
อีกฝ่ายเติบโตขึ้นเมื่อใด ความคิดก็ยอมเปลี่ยนแปลงไปอย่างแน่นอน
จากนั้นไต้วเจาก็ตรงไปที่เรือนของท่านพี่สาม

จ้าวพี่หรืออายุสิบแปดปีแล้ว ป้าสะใภ้เขียนจดหมายถึงนาง และบอกว่า
พี่สาวจะออกเรือนในวันที่สิบสองเดือนแปด นางจึงอยากมอบของขวัญเล็กๆ
น้อยๆ ให้อีกฝ่าย

ท่านพี่สามยิ้มก่อนถาม “เจ้าเตรียมจะให้สิ่งใดเล่า”

ไต้วเจาครอบครองทรัพย์สินครึ่งหนึ่งของสกุลไต้วตะวันตกก็จริง ทว่า
แต่ละครั้งที่ใช้จ่ายมากกว่าสิบตำลึง จะต้องขอความเห็นชอบจากท่านพี่สาม
ซึ่งเป็นผู้ดูแลทรัพย์สินให้นาง

ไต้วเจารู้สึกไม่ชิน ทั้งยังอึดอัด จึงฝากจ้าวเหลียงปี้ไว้กับท่านพี่สาม ท่าน
พี่สามเห็นว่าเขามาจากสกุล ‘จ้าว’ ก็เข้าใจไปว่าเขาเป็นญาติของไต้วเจา เพราะ
เหตุนี้จึงดูแลจ้าวเหลียงปี้ดีเป็นพิเศษ

จ้าวเหลียงปี้เป็นคนสำนึกในวาสนาของตน เจ้าตัวเรียนรู้อ่านบัญชีพร้อม
กับเสมียนคนอื่นๆ

ชั่วระยะเวลาไม่ถึงปีเขาก็ติดลูกคิดได้คล่องแคล่วแล้ว

แต่... ไม่รู้ว่าจ้าวเหลียงปี้จะขึ้นเป็นหัวหน้าเสมียนบัญชีเมื่อไรกัน

ไต้วเจาใคร่ครวญก่อนจะยิ้มแล้วขอความเห็นจากท่านพี่สาม

ท่านพี่สามเอ่ยเสียงขรัม “เครื่องประดับเงินทองเป็นอย่างไร ของอื่น ๆ
สูญหินจ้าวคงจะตระเตรียมให้บุตรสาวพร้อมมูลแล้ว”

ไต้วชีวขางสมกับเป็นคนสกุลไต้ว มีจิตใจกว้างขวาง ขอเพียงสมเหตุ

สมผล เงินหนึ่งพันหรือสองพันตำลึงหาใช้จำนวนมากในสายตาของเขาไม่

โด้วเจาพยักหน้ารับ แล้วให้ว๊านให้ท่านพี่สามจัดการเรื่องนี้ให้ ก่อนจะกลับไปที่เรือนป่าสะไ้ห้ก

เวลานี้นางเตีบใหญ่แล้ว เพราะเหตุนี้จึงไม่ได้พักอยู่ด้านหลังจากกันห้องของป่าสะไ้ห้กอีก

สี่ปีก่อนหลังจากที่ท่านพ่อรับนางกลับมาจากหมู่บ้านชวานาของท่านย่า นางก็พักอยู่ในห้องปีกตะวันตกของเรือนหลัก ส่วนโด้วเจิ้งซางกับโด้วเต้อซางพักอยู่ที่ห้องปีกตะวันออก ตอนที่เฟ็งก๊าวผ่านประตูเรือนมา นางก็ได้ยินเสียงหัวเราะครืนดังมาถึงห้องปีกตะวันตก

โด้วเจายิ้ม ในเมื่ออุยามาที่นี่ แล้วจะขาดอุซ่านได้อย่างไรกัน

เหมือนกับชาติก่อนไม่มีผิด อุซ่านกับโด้วเต้อซางซึ่งอยู่ในวัยเดียวกันนั้นเข้ากันได้ดี ทุกครั้งที่มาก็จะพักที่ห้องของโด้วเต้อซาง เพราะเหตุนี้เขาจึงสนิทสนมกับโด้วเจิ้งซางและโด้วจี่จ๊วนด้วย

ตอนที่โด้วเจากำลังจะเดินเข้าไปในห้อง ทันใดนั้นประตูห้องฝั่งตรงข้ามก็เปิดออก อุซ่าน โด้วเต้อซาง และคนอื่นๆ ก็เดินออกมา

“น้องสี่!” อุซ่านทักทายโด้วเจา ใบหูของเขาแดงระเรื่อ

โด้วเจาพยักหน้าให้อีกฝ่าย “พี่อุมาหรือเจ้าคะ” นางเรียกอุซ่านตามอย่างโด้วเต้อซาง จากนั้นก็หันไปทักทายบรรดาท่านพี่ของตน

อุซ่านถามโด้วเจา “พวกเรากำลังจะออกไปหาซื้อของขวัญให้ท่านลุงหก เจ้าอยากได้อะไรหรือไม่” อุซ่านเรียกขานโด้วชื่อเหิงตามหลานๆ สุกุลโด้ว

“ขอบคุณเจ้าคะ” โด้วเจาเอ่ยกลั้วหัวเราะ “ข้าเตรียมของขวัญไว้ให้ท่านลุงหกแล้ว”

ของขวัญคือหินชิงเทียน¹¹² ชิ้นหนึ่งที่นางได้มาจากห้องหนังสือของ

---

¹¹² หินชิงเทียนมีต้นกำเนิดจากอำเภอชิงเทียน มณฑลเจ้อเจียง เนื้อหินมีสีเขียวอมฟ้า ผิวเกลี้ยง มีนวล มีรอยคล้ายเปลือกตา และแข็งทนทาน เหมาะแก่การนำมาทำเป็นตราประทับ

ท่านพ่อ ด้านบนสลักรูปวานรควบอาชา¹¹³ เหมาะที่จะมอบให้เป็นตราประทับ
แก่ท่านลุงหก

อุชานเอ่ยกลัวหัวเราะ “น้องสาวข้าก็มาด้วย กำลังสนทนากับพี่หญิง
เจ้าพบนางแล้วหรือไม่”

ตลกหรือไร หากนางไปที่ห้องพี่สะใภ้รอง มีหรือที่พี่สะใภ้รองจะปล่อย
นางกลับมาง่ายๆ โต้วเจาตอบยิ้มๆ “อาชื่ก็มาด้วยหรือ ข้ายังไม่ได้พบหน้านาง
เจ้าคะ”

อุชานเอ่ยอีก “เจ้าสิบสองบอกว่าจวนของพวกเจ้าจะเชิญคนมาขับลำนำ
ในวันไหว้บ๊ะจ่าง เป็นความจริงหรือ”

โต้วเจาข้างเป็นคุณชายลำดับสิบสองของสกุล ทุกคนจึงชอบเรียกเขา
ว่า ‘สิบสอง’

โต้วเจาหัวเราะ “หากเป็นวาจของพี่สิบสองก็ต้องเป็นความจริงเจ้าคะ”

อุชานเอ่ย “น่าเสียดาย ตอนนั้นข้าก็กลับชินตงเสียแล้ว”

“ต้องมีโอกาสอีกแน่เจ้าคะ”

“ไม่รู้วามเมื่อไรนะสิ” อุชานเอ่ยอย่างมีความหวัง “ได้ยินว่าครานี้เชิญ
โจวชิงเฟิน...” เขาเอ่ยวาจเหมือนหั่นรากบัว ทั้งที่ตัดขาดจากกันแล้วแท้ๆ แต่
กลับเชื่อมโยงเป็นเรื่องเดียวกันได้ด้วยโย

โต้วเจาฟังอีกฝ่ายพูดพรั่นใจจนจบด้วยความอดทน ก่อนจะยิ้มให้เป็นเชิง
ขอขมาแล้วเอ่ย “เชิญท่านพี่อุทำธุระเถิดเจ้าคะ ข้าต้องรีบไปพบไ่ฟูเหริน”

อุชานหน้าแดงช้ำทันที คำพูดคำจาตะกุกตะกักขึ้นมา “น้องสี่... เข้า
ห้องเถิด พวกเราจะออกไปพอดี”

โต้วเจาเดินเข้าไปในห้อง น้ำเสียงฉุนของโต้วเจิ้งข้างก็ดังขึ้นด้านหลัง

¹¹³ การให้รูปสลักลิงขึ้นหลังม้า แฝงความหมายถึงการเลื่อนตำแหน่งหน้าที่การงาน ซึ่ง
ใช้สำนวนว่า ‘หมาล่ามเพิงโหว’ (หมาล่าม - โดยฉับพลัน, เพิงโหว - แต่งตั้งบรรดาศักดิ์
ชั้นโหว) วลีนี้พ้องเสียงกับคำว่า ‘หมา’ (ม้า) ‘ล่าม’ (ด้านบน) ‘เพิง’ (ประดับ) และ ‘โหว’ (ลิง)

“ไหนเจ้าถึงได้พูดมากทุกครั้งที่พบน้องสี่”
อูซ่านโวยวาย “ก็เจ้าบอกว่าข้าพูดน้อยไปไม่ใช่หรือไร”
“ข้าหมายถึงทุกครั้งที่เราพบหน้าพวกลูกอีกก็จะเอาแต่ ‘หึๆ ฮ่าๆ’
เท่านั้น...”

“ข้าเป็นรุ่นอาวุโส ก็ต้องรักษาภาพลักษณ์ของผู้อาวุโสให้หรือไม่เล่า”
“ได้ เช่นนั้นครั้งนี้เราจะให้เจ้าแสดงภาพลักษณ์ของผู้อาวุโสอย่างเต็มที่”
ผู้ที่เอ่ยวาจานี้คือไต้จี้จวิน “ชื่อของครานี้เจ้าเป็นคนจ่าย...”

อูซ่านหัวเราะก่อนเอ่ยหยอกเข้ากับสหาย “พวกเจ้ารีบไปเถิดข้าหรือ...”
เสียงของพวกเขาเริ่มเบาลงทุกที
ไต้จี้จวินยิ้มพลางส่ายหน้า เด็กหนุ่มเต็มไปด้วยกำลังวังชาและมีชีวิตชีวา
ชวนให้รู้สึกกระตือรือร้นตามไปด้วย

เมื่อถึงวันไหว้บ๊ะจ่าง ไ่ฟูเหรินก็เชิญโจวชิงเฟินมาขับลำนำ เวทีแสดง
ตั้งอยู่ด้านหน้าโถงบรรพชนสกุลไต้จี้ ฌ เป่ยโหลว บรรดาชาวบ้านในละแวก
ลิบลี้ก็อุ้มลูกจูงหลานมารับชมรับฟังด้วย

ไต้จี้จี้กับป้าสะเก๋หัดดื่มชาอยู่ในห้องข้างโถงบรรพชนเป็นเพื่อนไ่ฟู-
เหริน

หวังอึ้งเสวี่ยแวะมาคารวะไ่ฟูเหริน แล้วโบกมือเรียกไต้จี้จี้ “โซ่วกู่
เปี้ยะเบญจมาศที่ข้าสั่งให้จงพางนำมาให้ครั้งก่อนอร่อยหรือไม่ เป็นของที่วัง
หลวงส่งมาให้ท่านพ่อของเจ้า ลูกหมิงตั้งใจเก็บไว้ให้เจ้ากล่องหนึ่ง นางบอกว่า
อยากให้พี่สาวได้ชิม”

“ที่แท้ก็เป็นของจากวังหลวง มิน่า ข้าดูลักษณะไม่เหมือนกับที่ขายอยู่
ในท้องตลาด” ไต้จี้จี้เอ่ยกลับหัวเราะ “นับว่าหลานได้แสดงความกตัญญูต่อ
ไ่ฟูเหรินแล้ว” ระหว่งที่เอ่ยก็เหลือบไปมองทางไ่ฟูเหริน

ไ่ฟูเหรินยิ้มพลางจับมือไต้จี้จี้ “โซ่วกู่ของเรามีน้ำใจนัก”
หวังอึ้งเสวี่ยใบหน้าแดงสลับขาว ชาวสลับแดง

หลายปีที่ผ่านมาได้ฉายกหน้าที่กำราบหวังอิงเสวียให้ไท่ฟูเหริน เพราะ
นางคร้านจะสู้รบมือกับอีกฝ่าย

สาวใช้คนหนึ่งวิ่งหน้าตื่นเข้ามา นางเอ่ยลั่นพันกันจนแทบฟังไม่ได้ศัพท์
“ไท่ฟูเหริน ฮูหยิน แย่แล้วเจ้าคะ เกิดเรื่องที่จวนนายท่านได้แล้ว...”

ห้าสิบเจ็ด ก่านปู

ท่านปูนั่งดูอุปรากรเป็นเพื่อนใต้เท้าหลู่กับซุหยิ่นที่เพิ่งย้ายมาประจำ
อำเภอเงินตั้ง บ่าวรับใช้พากันยกเบ้าเยสั้ม ผักกาดดองจากเมืองเฟิงเฉิง และ
อาหารว่างอื่นๆ เข้ามา

ท่านปูตั้งใจจะหยิบเบ้าเยสั้มชิ้นหนึ่งเข้าปาก แต่เพราะตาจับจ้องอยู่ที่เวที
แสดงขับลำนำ มือจึงพลอคว้าวัวลิสงขึ้นมาแทน เมื่อรู้ว่าตนหยิบของกินผิด
ถั่วลิสงก็ติดคอจนไอโซลๆ ไม่หยุด คนรอบข้างรีบส่งน้ำชาให้ท่านปูกลืนคอ
หว่ากลบยั้งทำให้ไอหนักมากกว่าเดิม สุดท้ายท่านปูก็หมดสติไป

โศกเจานั่งเฝ้าที่หัวเตียงโศกตัว มองท่านปูที่สลบไปไม่ได้สติ บอกไม่
ถูกว่าเศร้าโศกเสียใจหรือว่ากลัดกลุ้ม

ชาติก่อนท่านปูเสียชีวิตแล้ว นางถึงได้กลับคืนสู่สกุลโศกตัวตะวันตก เวลา
นั้นเป็นช่วงเดือนแปด นางยังอยู่ในวัยไร้เดียงสา ยามที่เหยียบย่างเข้าสู่จวน
ตะวันตก ในใจจึงเต็มไปด้วยความกระสับกระส่าย กระวนกระวาย และ
หวาดหวั่น มีหรือจะรู้ว่าท่านปูเสียชีวิตด้วยสาเหตุใด

หรือว่าชาตินี้ท่านปูจะจากไปหลังจากหมดสติไปสามเดือนเช่นกัน?

ท่านพ่อเดินทางกลับมาจากเมืองหลวงอย่างรวดเร็ว ผู้ที่ติดตามมาด้วย

ก็คือไต้หวัน

ไต้หวันผิดไปจากเมื่อครั้งที่อยู่จวนตะวันออก นางดูสติโลชั่นมาก ยามเอ่ยวาจาก็เสียงดังขึ้นด้วย พอลงรถมาได้ก็ตะโกนเสียงดังลั่น

“เกาเซิง! ชำนำของมาฝากลูกอีกกับลูกชู้มากมาย เจ้าระวังให้ดี ขนของไปไว้ที่ห้องข้า!”

ห้องของนาง? ห้องของนางอยู่ที่ใดกัน ห้องอันของไท่ฟูเหริน? หรือว่าห้องปีกตะวันออกที่หวังอิงเสี่ยวจัดเตรียมให้?

ห้องอันอยู่ที่จวนตะวันออก ส่วนห้องปีกตะวันออกนางก็ไม่เคยเข้าพักสักครั้ง เกาเซิงรู้สึกอึดอัดและลำบากใจ

ไต้หวันตะโกนเสียงดังด้วยความไม่พอใจ “เจ้าสุนัขรับใช้! ระวังตัวไว้เถิด ข้าจะบอกให้ท่านพ่อชายเจ้าเสีย”

ไต้หวันกลับตาลง เรื่องบางเรื่องยังคงอยู่ในวงโคจรเดิมไม่เปลี่ยนแปลง นางก้าวออกมาแล้วทวาดไต้หวัน “เกาเซิงเป็นบ่าวปรนนิบัติท่านพ่อต่อให้มีความผิดก็ไม่ใช่หน้าที่ของเจ้าที่จะลงโทษ! หากเจ้ายังกล้าเอ่ยวาจาเช่นนี้อีก ข้าจะจับเจ้าไปขังไว้ในห้องเก็บฝุ่นสามวัน!”

ไต้หวันกลัวพี่สาวผู้มีอุปนิสัยเย็นชาผู้นี้มาตั้งแต่ยังเล็ก พอได้ยินวาจาของอีกฝ่ายก็อดสั่นสะท้านไม่ได้ ทว่าเจ้าตัวก็ข่มกั้นความหวาดหวั่นใจลงอย่างรวดเร็วแล้วเอ่ย “ข้า... ข้ามิได้เจตนาเจ้าค่ะ” ทว่าเสียงกลับเบาลงเรื่อยๆ ไม่กล้าต่อปากต่อคำกับไต้หวัน

ไต้หวันเฝ้าเป็นคนที่รู้จักดีมาแต่กับการใช้ชีวิต เขาเคยซื้อเรือนสามส่วนหลังหนึ่งซึ่งอยู่ในตรอกข้างวัดจิ้งอันที่เมืองหลวง แม้ว่าเรือนหลังนั้นจะไม่ใช่ใหญ่ แต่ก็ตกแต่งอย่างงดงามตระการตา ข้าวของเครื่องใช้ทุกชิ้นวิจิตรละเอียดละไมเข้าพำนักเมื่อใดก็รู้สึกสำคัญทั้งกายและใจ ระหว่างที่ไต้หวันซื้ออสังหาริมทรัพย์ที่เมืองหลวง เขาก็พักในเรือนหลังนั้น

สายเลือดเป็นสิ่งที่น่ากลัว ไม่ว่าจะไต้หวัน ไต้หวันชื่ออิง หรือไต้หวัน ก็รักสบายเหมือนบรรพบุรุษไม่มีผิด

พอไต้หวันซื้ออึ้งเห็นท่าทางไต้หวันหมิงที่ปฏิบัติกับเกาเซ็งก็รู้สึกไม่สบายอารมณ์ แต่เพราะไม่ได้อยู่กับบุตรสาว เขาจึงตะลึงงันไปครู่ ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี

ทว่าเมื่อไต้หวันเจอออกหน้าแล้ว ข้าไต้หวันหมิงก็สำรวมท่าทีอย่างรวดเร็ว ไต้หวันซื้ออึ้งจึงพรวดพราดใจออกมา

หวังอึ้งเสวี่ยเห็นไต้หวันหมิงถูกไต้หวันเจาสั่งสอน แต่ไต้หวันซื้ออึ้งกลับไม่เอ่ย วาจาใดออกมาสักคำ นางก็รู้ว่าไต้หวันซื้ออึ้งลำเอียงเข้าข้างไต้หวันเจา ด้วยเกรงว่าไต้หวันหมิงจะไม่ใช่ที่โปรดปรานของไต้หวันซื้ออึ้งเหมือนกับไต้หวันเจา นางจึงรีบยิ้ม แล้วเข้ามาใกล้เกลี้ย ปากก็บอกไต้หวันเจา

“ท่านพ่อกับน้องของเจ้าเป็นกังวลเรื่องอาการของท่านปู่ เดินทางกลับมาจากเมืองหลวงกันอย่างรีบเร่ง ทั้งร้อนใจทั้งเหน็ดเหนื่อย ก็พานให้อารมณ์เสีย เป็นธรรมดา คำพูดคำจาอาจพลั้งเผลอไปบ้าง” จากนั้นก็หันไปสั่งเกาเซ็ง “ชนของคุณหนูทำไปที่ห้องปีกตะวันออกเรือนซีเสี๋ย”

กว่าบุตรสาวจะกลับเข้าจวนได้ก็มีไข้เรื่องง่าย ไม่ว่าจะอย่างไรนางจะไม่ยอมปล่อยให้อีกฝ่ายกลับไปจวนตะวันออกอีก หวังอึ้งเสวี่ยเอ่ยกับไต้หวันซื้ออึ้ง “คุณชายเจ็ดหน้อยล่าจากการเดินทาง ข้าสั่งให้บ่าวโรงครัวต้มน้ำร้อนเตรียมไว้แล้วเจ้าคะ ท่านอาบหน้าเสียก่อน แล้วค่อยไปเยี่ยมท่านพ่อนะเจ้าคะ ท่านพ่อจะได้ไม่ต้องละอองฝุ่นผงไปด้วย”

ไต้หวันเจาแค้นเสียดใจในใจ ‘แม่แต่มารดาแท้ๆ ของเจ้ายังไม่สนใจเจ้า พี่สาวต่างมารดาอย่างข้าจำเป็นต้องปากเบียดปากแฉะสั่งสอนเจ้าหรือไรกัน’

ไต้หวันเจาเดินกลับเข้าไปในห้องนอนของท่านปู่โดยไม่ได้เอ่ยวาจาใดอีก ตั้งแต่ที่ท่านปู่ล้มป่วย ท่านย่าตังก็เฝ้าปรนนิบัติดูแลอยู่ข้างเตียงของท่านปู่ไม่ได้หลับไม่ได้นอน กระทั่งสุดท้ายนางก็ล้มป่วยเมื่อสองวันก่อน

ชีวเฟินสาวใช้คนสนิทของท่านย่าตังจึงรับหน้าที่ดูแลท่านปู่ พอชีวเฟินเห็นไต้หวันเจาเดินเข้ามา ก็รีบทำความเคารพแล้วเสี๋ยงไปยืนด้านข้าง

ไต้หวันเจาสั่ง “ท่านพ่อของข้ากลับมาแล้ว อีกไม่เกินชั่วสามก้านธูปก็จะมาเยี่ยมท่านปู่ เจ้าสั่งให้สาวใช้เตรียมน้ำชาไว้ และให้คนไปตามตัวท่านหมอมที่

รักษาท่านปู่มา เกรงว่าท่านพ่อคงมีเรื่องต้องซักถาม”

ตั้งแต่ที่โต้วตัวล้มป่วย โต้วเจาก็กลับคืนสู่จวนตะวันตก จากนั้นก็เข้าพักในห้องหลักที่ว่างอยู่ ยามปกตินางจะคอยเฝ้าใช้อยู่ข้างเตียงท่านปู่ ส่วนธุระอื่นๆ ในจวนจะปล่อยให้เป็นที่ของหวังอิงเสวี่ย จะวันนั้นก็ถ้ามีญาติผู้ใหญ่ เช่น ไท่ฟูเหรินมาเยี่ยมเยียน นางถึงจะออกมาต้อนรับด้วยตนเอง หรือบางครั้งก็สั่งให้สาวใช้หรือบ่าวรับใช้ทำบางอย่างที่หวังอิงเสวี่ยคิดไม่ถึงหรือละเลยไป นานวันเข้าบรรดาสาวใช้และบ่าวไพร่ในบ้านก็ล้ารวมทำที่ยามอยู่ต่อหน้านางมากขึ้น

ชีวเพินซานรับอย่างนอบน้อม จากนั้นก็ส่งสาวใช้กับบ่าวอีกคนไปทำหน้าที่

ไม่นานทั้งโต้วซื่ออิงและโต้วหมิงที่อาบน้ำชำระร่างกายเรียบร้อยแล้ว ก็เดินเข้ามาพร้อมหวังอิงเสวี่ย โต้วเจาเบี่ยงตัวไปยืนด้านข้าง เว้นพื้นที่ตรงหัวเตียงให้ท่านพ่อ

โต้วซื่ออิงกุมมือโต้วตัวเอาไว้ ขอบตาพลันแดงก้ำขึ้นมา

ชีวเพินเข้ามารายงาน “คุณหนูสี่ ท่านหมอมมาแล้วเจ้าค่ะ”

โต้วเจาเอ่ยเสียงแผ่วยามบอกท่านพ่อ “หากมีเรื่องใดก็ถามท่านหมอเถิดเจ้าค่ะ”

โต้วซื่ออิงรู้ว่าเป็นฝีมือจัดการของบุตรสาว จึงมองนางด้วยแววตาซาบซึ้งใจ รู้สึกเบาใจลง และคิดว่าถูกต้องแล้วที่ฝากบุตรสาวคนโตให้ซื่อซื่อเลี้ยงดู

ท่านหมอมอธิบายอาการของโต้วตัวให้โต้วซื่ออิงฟังคร่าวๆ หากฟื้นเดือนเจ็ดแล้วยังไม่ฟื้น คนในสกุลก็ควรเตรียมจัดพิธี

คำวินิจฉัยนี้ซื่อซัดแล้ว โต้วซื่ออิงฟังแล้วร่ำไห้ออกมา บรรยายกาศภายในห้องเต็มไปด้วยความโศกเศร้า ทุกคนพากันปาดน้ำตา แม้แต่โต้วเจาก็ยังหลั่งน้ำตาตามไปด้วย

ท่านพ่อตั้งตั้งขนาดเล็กหลังหนึ่งข้างเตียงท่านปู่ จากนั้นก็ช่วยเช็ดเนื้อตัวท่านปู่ ล้างปัสสาวะและอุจจาระ ป้อนน้ำป้อนยา

โต้วเจาเฝ้าอาการท่านปู่เป็นเพื่อนท่านพ่อเหมือนเคย แล้วปลีกตัวไปจับ
หลับในตอนกลางวัน

ตกค่ำพอถึงยามไฮ¹¹⁴ ก็กลับไปพักที่ห้องของตน จากนั้นพอถึง
ยามเหม่า¹¹⁵ ก็กลับไปช่วยท่านพ่อดูแลท่านปู่ ระหว่างที่ท่านปู่หลับสนิท และ
ท่านพ่อนั่งเหม่อลอยอยู่นั้น นางกึ่งท่องตำรา หลุนอวี่¹¹⁶ ที่เพิ่งศึกษาจากป้าสะไ้
หกเมื่อไม่นานนี้

โต้วหมิงเพิ่งมีอายุหกขวบเท่านั้น มีหรือที่จะอดทนอดกลั้นไหว นางเดิน
กระลับกระสาบไปมาอยู่ในห้อง

ท่านพ่อรำคาญใจที่นางทำตัววุ่นวาย จึงสั่งให้หวังอึ้งเสวี่ยส่งตัวโต้วหมิง
ไปให้ไท่ฟูเหรินดูแล หวังอึ้งเสวี่ยหรือจะกล้า ทั้งยังไม่กล้าบอกเจตนาของ
ไท่ฟูเหรินแก่ท่านพ่อ นางจึงสั่งให้โต้วหมิงคอยอยู่ข้างกายตลอด

หวังอึ้งเสวี่ยต้องดูแลกิจธุระภายในจวนพร้อมกับดูแลโต้วหมิงไปด้วย
โต้วหมิงเองก็ชอบของเล่นที่ทำซื้อไม่ได้ในเมืองเงินตั้งกลับมาจากเมืองหลวง
มากมาย ประเดี๋ยวก็ตามตัวลูกอ๊ากับลูกซумаเล่นด้วยจนหวังอึ้งเสวี่ยดูแลท่านปู่
ได้ไม่ทัน

ไท่ฟูเหรินที่มาเยี่ยมดูสถานการณ์แล้วจึงเสนอกับท่านพ่อ “เจ้าว่าจะรับ
ตัวท่านย่าชุกกลับมาปรนนิบัติดีหรือไม่ ถึงอย่างไรนางก็เป็นอนุของท่านอาสาม
เป็นมารดาแท้ๆ ของเจ้า”

ท่านพ่อเห็นด้วย แต่โต้วเจากลับไม่เห็นด้วย

เรื่องอะไรกัน ตอนที่ท่านปู่ยังอยู่ดีมีสุข เขาทอดทิ้งท่านย่าให้เผชิญวิบาก
กรรมที่หมู่บ้านชานา ตอนนี้อยู่จนกระดิกกระเดี้ยไม่ได้ กลับคิดจะตามตัว
ท่านย่ามาปรนนิบัติท่านปู่

โต้วเจาเอ่ยแทรก “อย่างไรเสียรออีกสามสี่วันเถิดเจ้าคะ ท่านย่าติงดูแล

---

114 ช่วงเวลาตั้งแต่ 21.00 น. - 22.59 น.

115 ช่วงเวลาตั้งแต่ 05.00 น. - 06.59 น.

เรือนท่านปู่ เรื่องนี้เป็นความประสงค์ของท่านเอง หากไม่ไหวจริงๆ ค่อยส่งคนไปรับท่านย่าชุกก็ยังไม่สาย”

สำหรับไทฟูเหรินแล้ว เรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องเล็กน้อยทั้งสิ้น

“ก็ดี!” นางพยักหน้า จากนั้นก็ถามไถ่อาการของท่านปู่

หลังจากนั้นท่านพ่อก็ถามไถ่เวลาด้วยความสงสัย “เจ้าไม่ยอมรับท่านย่าชุกกลับมาหรือ”

เขาคิดว่าไต้เวจเป็นคนที่ไม่สนิทสนมกับมารดาผู้ให้กำเนิดเขามากที่สุด ในสกุลนี้ คิดไม่ถึงว่าคนที่คัดค้านจะเป็นไต้เวจ

‘ขอให้ท่านปู่หมดลมเสียก่อนเถิด ต่อให้คนสกุลไต้ไม่เห็นด้วย ข้าก็จะรับท่านย่ากลับมา แต่ต้องไม่ใช่ในตอนนี่!’ ไต้เวจคิดในใจ แต่กลับเอ่ยเพียง...

“ถึงอย่างไรก็ต้องปรึกษาท่านย่าตงเสียก่อน ไฉนต้องรับตัวท่านย่าชุกมาให้คนอื่นติฉินนินทาด้วยเล่าเจ้าคะ”

ท่านพ่อไม่ได้เอ่ยคำใดอีก

ไต้เวจถามจ้าวเหลียงบี “หมูนี้อายุสิบสี่ขวบหรือยัง?”

เวลานี้ชุกสี่ขวบอายุสิบสี่ปี เขาสอบผ่านระดับอำเภอแล้ว กำลังศึกษาเล่าเรียนอยู่ในสำนักวิชาประจำอำเภอ ชาติก่อนเขาเป็นสหายสนิทของจ้าวเหลียงบี ชาตินี้ก็สนิทสนมกันอย่างมาก เนื่องจากท่านย่าไม่ยอมเกี่ยวพันกับสกุลไต้เวจอีก คนสกุลชุกจึงไม่เคยติดต่อกับคนสกุลไต้เวจ แต่ทั้งจ้าวเหลียงบีและชุกสี่ขวบอยู่ในอำเภอเดียวกัน ไต้เวจคะเนว่าชุกสี่ขวบต้องหาโอกาสลอบมาพบจ้าวเหลียงบีบ้างแน่ แม้ว่านางจะจับไม่ได้สักครั้งก็เถิด

จ้าวเหลียงบีสะดุ้งโหยงเหมือนแมวที่ถูกกระตุกหนวดทันที “ท่าน... ท่านรู้ได้อย่างไร” ดวงตายามเอ๋ยฉายแววหวาดหวั่น

สิ่งที่ไต้เวจต้องการก็คือปฏิกริยาเช่นนี้เอง นางจึงไม่ได้อธิบายเหตุผลให้อีกฝ่ายฟัง แต่เอ่ยด้วยน้ำเสียงขรึม “เจ้ารีบไปตามชุกสี่ขวบมาพบข้าที”

นางรู้ว่าชุกสี่ขวบมีศักยภาพ ทะเยอทะยาน และมีความมุ่งมั่น ปณิธาน

ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตเขาก็คือทำให้สกุลชุยเป็นสกุลชวานาที่มีความรู้ความสามารถ เพื่อยกสถานะของสกุลชุยขึ้นมาอีกครั้งให้ได้

เกิดใหม่ก็มีข้อดีเช่นนี้เอง ไม่ต้องเปลืองเวลาไปกับการสังเกตหรือการทดสอบ คิดจะใช้ใครก็เรียกใช้ได้ทันที

จ้าวเหลียงปี้ตกใจจนหน้าซีดเผือด รีบแผ่นแพล้วไปทันที

ตกบายจ้าวเหลียงปี้กัพาชุยสื่อชานเข้าประตูด้านข้างจวนตะวันตก
ก่อนไปพบโต้้วเจา

โต้้วเจาถามชุยสื่อชาน “เจ้าอยากให้ท่านย่าชุยกลับเข้าสู่สกุลโต้้วอย่างสง่าผ่าเผยหรือไม่”

ดวงตาของชุยสื่อชานเป็นประกาย แต่สายตาที่มองโต้้วเจากลับเผยแววระแวดระวังออกมา

โต้้วเจาสั่งความ “ช่วงนี้เจ้าไปพำนักที่หมู่บ้านชวานาของท่านย่าชุย ข้าจะให้จ้าวเหลียงปี้ส่งจดหมายให้เจ้า ตอนที่ข้าบอกให้พาท่านย่าชุยมา เจ้าก็ดูแลนางให้มาถึงที่นี่ หากไม่มีสัญญาณจากข้า ไม่ว่าใครไปรับท่านย่าชุย เจ้าก็ต้องประวิงเวลาเอาไว้ เจ้าทำได้หรือไม่”

ชุยสื่อชานได้กลิ่นแผนการบางอย่าง จึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงลึกลับ

“เจ้า... เจ้าคิดจะทำอะไร สกุลชุยของเราไม่อยากเป็นเครื่องมือของคนอื่นหรอก!”

โต้้วเจาตั้งใจทวงความยุติธรรมให้ท่านย่าอยู่แล้ว นางไม่ยอมให้ท่านย่าต้องรับฟังคำสั่งของคนสกุลโต้้วอีก

“เจ้ามีอะไรจะต้องกังวลกัน” นางปรายตามองชุยสื่อชานด้วยสายตาดูแคลน

“ท่านย่าชุยเป็นมารดาแท้ๆ ของท่านพ่อข้า นางไม่มีสิทธิ์เข้าจวนสกุลโต้้วหรือไร ส่วนเรื่องที่ว่าท่านย่าชุยมาถึงที่นี่แล้วจะเลือกอยู่ที่สกุลโต้้วหรือกลับไปหมู่บ้านชวานา ข้าคิดว่าต่อให้ไท่ฟูเหรินออกหน้าก็คงจะขัดขวางอะไรไม่ได้

กรรมัง”

สายตาเน้นมาดลิกเข้าไปในจิตใจของชวยสี่อซาน แต่เขากลับครุ่นคิดตาม
แล้วพยักหน้ารับซ้าๆ